BRIEF
PTB
0041281
3 1761 06629793 8

668

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/dronningeigraetr00reck

DRONNING EIGRA.

DRONNING EIGRA,

ET RIDDEREVENTYR.

DRAMA MED FORSPIL, I TRE AKTER

AF

ERNST V. D. RECKE.

KØBENHAVN
DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET: ERNST BOJESEN
MDCCCC

Oplag: 1500 Ekspl.

BRIEF
PTB
0041281

KJØBENHAVN. — NIELSEN & LYDICHE

TIL VENNERNE

BETTY OG HENRIK HENNINGS.

PERSONERNE I FORSPILLET.

Uter, Briternes Konge.
Merlin.
Hans Svend.

MERLIN.

FORSPIL.

Et Taarnværelse i den tidligste middelalderlige Stil, prunkløst udstyret. Paa den store Bagvæg en lav Kamin; i begge Væggens brudte Hjørner Døre, dækkede af Tepper; naar de drages fra, skimtes udenfor en Vægtergangs Stenbalustrade; over den fri Himmel. I Mellemgrunden tilhøire Indgangsdør, i Forgrunden Vinduer til begge Sider. Nær Vinduet tilvenstre et stort, firkantet Bord, belæsset med Bøger, Pergamentsruller, Skriveredskaber, Timeglas, Vanduhr, etc.; mellem det og Væggen et Stativ med en sort Tavle, som viser en med Kridt tegnet geomantisk Figur*); ved Bordets anden Side en stor Himmelglobus med Horizontal- og Verticallimbus. Bag Bordet to svære Armstole. Ved Vinduet tilhøire et Tavlbord; i hvert af dets Hjørner hænger en Pergamentstrimmel ned med en Seglkapsel; ved Siden af det en lav Stol. Midtveis i Scenens Mellemgrund danne Gulvfliserne et Pentagram; i dets Midte er anbragt en lille Trefod; ovenpaa denne hviler en tyk Foliant, der ved en Kobberlænke er fæstet til en Ring i en af Gulvfliserne. Ved Døren i Baggrunden tilhøire et Astrolabium. Det er Aften; en Lampe oplyser Bordet og dets nærmeste Omgivelser; i Rummets Baggrund er der Halvmørke.

*) Denne dannes af tre concentriske Cirkler, der ved Radier deles i 12 ligestore Dele. Den ydre Rings 12 Afsnit fyldes af Planet- og Himmeltegn, den indre af de tilsvarende geomantiske Punctationer.

Første Scene.

Merlin

(alene, sidder ved Bordet tilvenstre med Hovedet støttet mod sin Haand. Hans kortklippede Haar og lange, spidse Skjæg ere stærkt graasprængte; hans Dragt er af Tidens sædvanlige Snit, sort, uden nogen Prydelse; kun bærer han om Halsen en Guldkjede med vedhængende Kapsel).

Der ligge Gaader her, jeg ei kan løse;
Din Ven, Kong Uter, har et brydsomt Hverv.
(Betragter et Pergament, som han har i Haanden.)
Hovedconstellationen er ham gunstig;
Smaafuskere i Kunsten, som kun kjende
Syv Vandrestjerner, see blot Tryghed her;
Trigonen af Planeter tegner smukt
Hans Kongevei; dens Helhed ængster ikke.
Men tager man de faste Stjerner med
I Dyrekredsen —
(Vender sig mod Himmelgloben og dreier den langsomt rundt.)
Spica her, Antares,
Med deres Høider til den givne Tid, —
Saa voxer ud deraf en Polygon,
Som tegner Livets enkelte Momenter;
(Lægger en Finger paa Globen.)
Og her, — her er det mørke Punkt deri.
(Grunder et Øieblik, reiser sig og gaaer til Vinduet, seer ud og ryster paa Hovedet.)
Bestandigt denne Taage over Landet!
Slet lønner Bretland mig som Stjerneskuer.
Ifald jeg var mit Venskab mindre tro
End Videnskaben, valgte jeg min Bolig
I Østen, fjernt, hvor den har havt sin Vugge,

Under det evigklare Natteblaa,
Hvor Stjerner sees, som aldrig her kan skimtes.
(Gaaer tilbage til Himmelgloben og seer atter mismodig paa den.)
Det baader ei; jeg rækker ikke længer:
Her findes kun de større Stjerner afsat;
Men dette Hav af Smaaglimt, som betinge
Det Enkelte, ifald de kunde læses,
Kan ingen Mands Erindring holde fast.
(En hvidlig Stjerne lader sig pludselig tilsyne, tritsvævende midt i Rummets Halvmørke; han vinker med Haanden ad den.)
Tak, Ven! Jeg har alt seet, hvad du vil sige:
At Kongen er paavei og ikke fjern.
(Stjernen forsvinder.)
Han kommer; og kun Lidt har jeg at melde.
Held har jeg her fornødent for at læse
Om blot det Groveste af hine Skrifttræk.
Hvori jeg veed, hvert Iota har Betydning:
Forinden jeg faaer læst en Sætning ud,
Saa sletter Morgnen med sin Rosenfinger
Sølvskriften ud paa Nattens mørke Skjold,
Ret som en Mø forstyrrer Mandens Tanker.
(En purpurrød Stjerne lader sig tilsyne paa den forriges Sted.)
Du kommer blodrød? Hvad er der paafærde?
Farer paa Kongens Vei? Gudsdød, lad see!
(Iler hen til Trefoden, løsner Kobberlænken fra Bogen, som han slaaer op uden at fjerne den fra sin Plads. En Flamme viser sig over den; han træder med Lænken i Haanden et Skridt til Siden og løfter Armen. Bagvæggen aabner sig, man seer et vinterligt Landskab i skumrende Belysning, midt deri en Bro, som fører over et Vandløb. To sletklædte Karle med lange Sværd sees med Ryggen mod Tilskuerne i en bøiet Stilling ved Broens nærmeste Ende, speidende halvskjulte af denne efter Noget, som ventes at komme fra den modsatte Bred.)
Stimænd, som lure paa ham!
(Slaaer atter Bogen sammen og fæster Lænken deri; Synet forsvinder. Til Stjernen, som endnu sees lysende.)

Flux afsted!
Afsted med Lynets Hast, og vaer ham for dem!
(Stjernen forsvinder. Merlin gaaer tilbage mod Bordet.)
Hvem skyldes dette Anslag?
(Betragter et Timeglas.)
Han har nu kun
En Fjerdingvei til Broen — det har Hast;
Punktering gaaer for langsomt, — jeg faaer prøve
Paa anden Maade —
(Seer paa Vanduhret, indstiller derpaa Globen og lader Fingeren glide langs dens Limbus.)
Dag og Time her,
Tyren i Fremgang og Saturn regerer —
(Slaaer hurtigt op i en Foliant og grunder et Øieblik.)
To Mænd, som kom fra Norden over Bjerget —
Hvad? Ikke Stimænd af sædvanlig Art,
En Fredløs og Forfulgt, en Mand af Byrd;
Med ham en Svend — det er af Nød, de vove
En Niddingsdaad. — Den Ene, Hovedmanden,
Er stærk og vild som Faa — hvem kan det være?
Han bærer gjemt paa Brystet et Klenod,
En Skat af et uhyre Værd — Gudsdød!
Jeg aner —!
(Tager sig til Hovedet.)
Kunde jeg blot see hans Ansigt!
Men det har Hast, Minuter er igjen!
Selv Heltekraft kan overlistes, Konge.
Jeg faaer at gjøre her for dig et Træk.
(Gaaer til Tavlbordet og tager nogle Brikker frem.)
Rødt nu for dig, og Sort for dine Fjender!
Lad see, hvordan et Brætspil stiller sig
Imellem tvende Bønder og en Konge,

Naar de vil frem ad denne smalle Bro.

(Stiller Brikkerne op og gjør nogle Træk, seer derefter paa Spillet. En tiltagende Susen som af en stærk Vind høres, medens han spiller. Han kaster Hovedet utaalmodigt tilbage.)

Ja, storm kun! — *De* kan vælge deres Stilling;
Til Angreb maa han ikke gaae; det Træk
Maa oppebies; saa er de fortabte.

(Vindens Susen voxer.)

Hvis han gjør *dette*, —

(Viser med Fingeren.)

gaaer den Ene fri —
Men nei! Jeg veed jo ikke, hvilken af dem
Jeg frelser; hvis min Anelse har Ret,
Maa ikke Skatten, som han gjemmer, mistes;
Skaansel er spildt her — de maa følges ad.

(Trækker og slaaer begge Bønderne. Vindens Susen har naaet sin største Høide og lægger sig nu med Lyden af en fjern Torden.)

Lad see, om Facit af min Regning stemmer!

(Gaaer hen til Trefoden, løser Lænken som før og slaaer Bogen op. Bagvæggen aabner sig; Landskabet sees som forhen; den ene Stimand ligger udstrakt paa Ryggen, den anden sammensunken mod Broen, saa at hans Ansigt sees; Kong Uter staaer bøiet over dem, ifærd med at stikke sit Sværd i Skeden. Merlin nikker bifaldende, lukker atter Bogen og fæster Lænken; Synet forsvinder. Han gaaer langsomt tilbage og sætter sig. Pause.)

Jeg gjætted rigtigt, og jeg handled ret.
Den Sag er klaret; var blot Alt saa klart!
Astrologien svigter mig inat,
Og min Punkterkunst løser ikke Gaaden.

(Seer paa Tavlen tilvenstre.)

Men bringer mig kun nye og atter nye.

(Grunder et Øieblik taus, vedblivende seende paa Tavlen.)

Den Række Tegn, jeg fandt ved min Punktering
I Sandet før, — de fire, jeg gik ud fra.
De næste otte, som jeg danned af dem. —
Var efter deres Genesis saa lyse

Som ingen saadan Samling, jeg har seet.
Og nu, nu, da jeg seer dem indført her
I deres Huse, da de træffe sammen
Med Dyrekredsens Tegn, er Alt forandret,
Alt Godt er svækket, alt det Ubestemte
Er vendt til Ondt; i Fjendens Hus staaer Luna,
Jupiter i Tilbagegang, i Dødens;
Venus i Fremgang vel, men i det fjerde,
Hvor ogsaa dens Betydning vækker Tvivl.

(Grunder atter.)

Eet er mig dog for Alting sært og uvant:
Det Lidt, som disse Tegn forkynde klart,
Er atter modsagt middelbart af andre:
I Livets Hus staaer Solen, efter Ønske;
Mars selv, den Farligste, er ikke mødt;
Tilsidst er kun en uvis Gru igjen,
Den samme, Himlens eget Aasyn viser.

(Træder Tavlen et Skridt nærmere og lægger en Finger paa det »niende Hus», øverst tilhøire i Figuren.)

Hans Agt at søge hende rokkes ikke;
Hans Reise did, — hvert Træk i den er dagklart;
Saa slipper Traaden; Mer er ei at øine.
Stadig det mørke Punkt! — Kan Intet sees dog
Af, hvad der ligger nærmest forud?

(Grunder atter.)

Spor kun,
Som Spor af Draabers Fald i Vand. Der sees kun
Et Spand af Tid, et Aar, der rinder ud,
Og saa — igjen den ubestemte Trusel!

(Betragter det »syvende Hus«, — tilhøire.)

Handles der om en Anden her end Kongen?

Fast seer det ud, som Alt til Slutning stiler
Imod mit eget Bryst — der vil det føles.
Hvis noget Uheld skulde ramme ham;
— Men nei! figurligt taler Tegnet ikke —
(Griber pludseligt om Guldkapslen, som han bærer.)
Det Billed her? Det er jo atter Kongen;
Jeg ledes stadigt til den samme Slutning.
(Sætter sig. Pause.)
Og dog, saa utilslørt end Truslen synes
I Stjernerne som her, — det er mig stadigt.
Som der er Noget end, jeg ei faaer med,
En Ubekjendt, en Factor, der er glemt, —
Som var i disse Tegn end skjult en Gnist
Af alt det Lys, som omgav dem fra først.
Men som jeg ikke for inat kan finde.
(Pause. Løfter Hovedet pludselig og lytter.)

Anden Scene.

Merlin. Hans Svend
(i Døren).

Svenden.

En Rytter, Herre, holder nedenfor
Formummet, tætindhyllet i sin Kappe.
Og beder om at faae dig flux i Tale.

Merlin.

Siig Kongen, jeg er rede.

Svenden.

Kongen —!

Merlin.

Skynd dig!

(Svenden gaaer.)

Tredie Scene.

Merlin. Kong Uter.

(Han er, som han saaes i Synet, klædt i en simpel Jægerdragt; over den bærer han en stor Kappe. Svenden ledsager ham ind og bliver ventende staaende ved Døren.)

Merlin

(uden at vende sig).

Velkommen hid, Kong Uter!

Uter

(med et Udraab).

Hvad, Merlin!

Jeg troede dog at overraske dig!

Merlin

(reiser sig langsomt).

Jeg overraskes ikke, Herre Konge.
Vel mødt igjen!

(Rækker ham Haanden.)

Jer Arm er dog vel uskadt?
I trænger til et Bæger efter Dysten.

(Giver et Vink til Svenden, som fjerner sig.)

Uter.

Det veed Du med?

Merlin.

Jeg fik et Nys derom;
Jeg saae, I klared jer helt vel alene.
Men værker Armen ikke?

(Svenden bringer en Kande og to Bægre.)

Uter
(tager det ene).

Det er Intet.
Merlin! man skulde troe, du var i Forbund
Med Røverpakket!

Merlin.

Hvis jeg havde agtet
At faae jer dræbt, før I kom hid, min Konge,
Havde jeg neppe mod min Vane tænkt
Saameget paa en ung og fager Kvinde,
Som jeg idag har gjort for eders Skyld.

Uter
(farer sammen).

Ha, gamle Ven! Du læser hver en Tanke,
Skjult i mit Hjertes hemmeligste Dyb!
Var du ei den, du er, som fra min Barndom
Har lært mig Alt, hvad der er stort og godt,
Kunde din Viisdom faae mig til at grue,
Som om —

(Tøver.)

Merlin
(smiler).

Som om —?

Uter.

— den var forbuden Kunst.

Merlin

(tager det andet Bæger).

Nu, Herre, lad det Bæger være viet
Den Brud, som I engang skal føre hjem.

(De tømme Bægrene og give dem tilbage til Svenden, som fjerner sig)

Spørg saa jer selv: hvad er forbuden Kunst?
Troer I, den Gud, som gjorde Noget muligt,
Forbød os Andet ved det end dets Misbrug?
Vor Hensigt gjør forbuden eller tilladt.

Uter.

Det er vel saa.

Merlin.

I længst forsvundne Tider,
Da Mennesket endnu var rent og godt,
Var magisk Kundskab Alles Arv og Eie.
Saa lyder Traditionen blandt de Mestre,
Der end — som jeg — veed Lidt derom.

Uter.

Men nu da?

Merlin.

Da Synden kom og Mennesket blev ondt,
Udslukte Herren gradviis denne Kundskab,
Som misbrugt vilde lægge Verden øde.
Den hører til det Paradis, han lukte;
Kun spredte Gnister er af den igjen
Som spredte Glimt af Paradisets Lykke.

Uter.

Tilgiv! Sligt har jeg aldrig forhen tænkt!
Men du? Hvad skylder du din høie Viisdom?

Merlin.

Min Viisdom er: jeg veed, hvor Lidt jeg veed.
Dog veed jeg sagtens Mer end somme Andre;
Det er min Skjæbne. Forsk dens Aarsag ei.

Uter
(efter en Pause).

Jeg nævned aldrig før for dig en Sag:
Selsomme Ting fortælles om din Fødsel —

Merlin
(afvisende).

Der ligger Mørke, Herre, om mit Komme,
Og Mørke vil der ligge om min Bortgang. —
I kom at spørge mig om Dronning Eigra.

Uter
(kaster sig i en Armstol).

Du veed jo Alt. Saa tal!

Merlin
(smiler svagt).

Den Viden, Herre,
I nys beundred, angik lutter Ting,
I vidste selv og ikke spurgte om.
Til nu var Himlens Taagethed mig fjendsk.
Hvad angaaer det, I *ønsked* at erfare.

Uter.

Hvor kommer det, du veed min Tanke forud,
Men, som det synes, kun har kjendt den kort?

Merlin.

I veed, utalte Tanker, Herre, flyve

I Hjernens Smedje om som røde Gnister
Af Jern, der brænde bort ved Hamrens Slag;
Hver enkelt gjemmer hundred Muligheder,
Som ingen Seers Blik kan holde fast.
Menneskets indre Væsen er hans Villie;
Og først naar Tanken fæstner sig som Agt,
Er Udgangspunktet for min Forsken givet.
Jer Agt er modnet silde.

Uter.

Det er sandt.

Merlin
(sætter sig).

Men, før jeg taler, lad mig høre Alt,
Hvad Sagen angaaer, af jer egen Mund.
Tidt kan jeg følge Tankens skjulte Traade;
Men Følelsernes er et uredt Spind.
Den Magt, der drager Mand og Kvinde sammen,
Veed jeg, er til; men jeg forstaaer den ikke;
Maaske kan I fortælle mig derom.

Uter.

Neppe, Merlin, som Sagen hidtil staaer.
Du veed, mit Rige trænges haardt af Fjender,
Ydre og indre, — ved dets Grænse lurer
Den stolte, vilde Saxerkonge, — Egbert,
Bag ham de Andres Flok, — og inden Grænsen
Er Adlens Lovløshed en stadig Fare.
Min Broder Pendragon gik barnløs heden;
Jeg er den sidste Mand af Kongeslægten;
Døer jeg og efterlader ingen Arving,

Vil Nid og Avind søndersplitte Riget
Til Smuld, og Smuldet blive Saxerkongens.

Merlin
(med et Skuldertræk).

Tilvisse; Slægtens Svaghed er mig velkjendt.

Uter.

Du smiler, Gamle? Jeg forstaaer dit Smil:
Du mener, jeg er selv et Barn af Slægten?

Merlin
(med Alvor).

Saa lavt har jeg ei værdsat eders Feil,
At jeg har nævnt dem just som Nid og Avind.
Til Konge fødtes I; det er jer Ret,
Naar I som Konge ingen Lige taaler.
Det mildner selv den Feil, at I som Mand
Kun daarligt taaler Ligemænd i Noget, —
I fandt dem sjeldent; tak I Gud derfor,
Som gav jer Alt, hvad der kan smykke Manden.

Uter.

Men —?

Merlin.

Jeg har dadlet mest hos jer den Vildhed,
Hvormed I stundom stormer mod jert Maal
Og sætter eders Villie over Alt,
Naar Lidenskaben blinder eders Øine.
Det Træk er Slægtens; og det er min Frygt,
At det engang vil hevne sig paa eder,
Som det saatidt har hevnet sig paa den. —
Tal ud!

Uter.

Nu, kort: paa Grund af denne Svaghed
Hos — Slægten — *maa* jeg tage mig en Dronning.
Men Valget er mig baade let og svært:
Let er det mig, fordi jeg Ingen elsker;
Mit Liv til denne Dag gled hen i Kamp,
Og stærkt har ingen Kvinde fængslet mig.

Merlin.

Ja saa!

Uter.

Svært er mig Valget ved den Rigdom,
Jeg frit kan raade over. I vort Land
Er Nok af skjønne, ædelbaarne Kvinder.
Dog tykkes mig, Merlin, at Statskløgt taler
For den, du nævnte.

Merlin.

Dronning Eigra.

Uter.

Ja,
Som arved nys sin Faders gamle Krone.
Ei blot er hun i Byrd mig lig, ei blot
Vil Avind undgaaes mellem Landets Kvinder;
Men det at samle tvende Naboriger
Og begge Kongestammens skilte Grene
Til Værn mod Saxerlandets Folkebølger,
Det tykkes mig et vægtigt Hensyn.

Merlin.

Ja.

Uter.

Smuk skal hun være — det er altid værdt
At tage med, — af Alle roses hun
For Mod og Kløgt og kvindelige Dyder —

Merlin.

Saa I har aldrig seet den skjønne Jomfru?

Uter.

Nei, selsomt nok.

Merlin.

Det har jeg ikke tænkt paa.
Elskov er altsaa ikke med i Spillet?

Uter.

Om Elskov er ei Tale her. En Konge
Maa ægte den, hvem Rigets Fordel kræver.
Og nu, trofaste Ven, hvis Raad jeg veed,
At jeg i Alt gjør klogest i at følge, —
Siig mig, hvad mener du om denne Sag?
Og troer du, jeg kan vinde hendes Hjerte?

Merlin

(efter en Pause).

I spørger mig om tvende Ting paa eengang;
Men lad mig svare paa det Sidste først.
Mærk vel: om *Hjerter,* Herre, læses Intet
I Stjernerne; de tale kun om *Haand;*
Men den er jer jo Nok. Og den kan vindes,
Om I er Mand.

Uter.

Det mener jeg, jeg er.

Merlin.

Men nu det Første. Hvad jeg raader jer?
Som Statsmand billiger jeg Alt, I sagde;
Og vanskeligt kan efter Alt, jeg veed,
I finde bedre Viv end Dronning Eigra.
Men Sagen har endnu en anden Side:
Jeg spurgte Stjernerne om Planens Følger —

Uter.

Nuvel?

Merlin.

Og Punkter og Planeter melde,
At Noget truer eders Fremtidsskjæbne,
Hvis Dronning Eigra vorder eders Viv.

Uter.

Hvad da?

Merlin.

Faaer I en Søn med denne Hustru,
Som I jo haaber, — da vil paa hans Daabsdag
En Fare svæve over Kongehuset,
Døden maaske, — og ramme, siger Stjernen —

Uter
(spændt).

Hvem?

Merlin.

Den af eder To, hun elsker mindst.

(Pause.)

Uter.

Siig Alt, hvis der er Mer, du veed.

Merlin.

Min Konge,
Ved Sagen er mig endnu Meget skjult.
Hvad Mer jeg kunde sige, er kun Gisning.

Uter.

Siig det.

Merlin.

Jer Søn er endnu ikke til,
Og hans Nativitet kan ikke stilles.
Dog synes mig af middelbare Vink,
At Varslerne er lyse for hans Fremtid;
Tilmed — jeg veed kun Lidt om Kjærligheden, —
Dog siges det, at Moderens til Barnet
Er stærk som ingen.

Uter.

Troer du det?

Merlin.

I seer jo,
Det er en Følelse, som Gud har lagt
I Alt, som lever, selv det værste Vilddyr.

Uter.

Du slutter altsaa: Faren truer mig?
Til Farer er jeg vant.

Merlin.

Det er I, Herre:
Dog synes denne stor som ingen anden.
Min Kunst til nu har læst paa eders Vei.
Jeg veed, at Døden skræmmer ikke jer;

Men tænk, hvad Fare det kan bringe Riget,
Om Sceptret lægges i en Barnehaand,
Der knap har Kraft at holde paa sin Rangle.

Uter.

Kan Slaget ikke undflyes?

Merlin
(med et Skuldertræk).

Hvis en Anden,
Som ei er denne Anden, — rammes af det.

Uter.

En Anden — men som ei er denne Anden?
Det er jo Galmands Snak!

Merlin.

Saa lyder Svaret.
Mærk vel, de Svar, som Stjerner give, forme
Sig saare sjeldent til et afgjort Nei;
Istedet sættes en Betingelse
For det, man spørger om, som er umulig.

Uter.

Ja saa!

Merlin.

Vid endnu: Faren er des større,
Jo mere den, som trues af den, elsker;
Med Kjærligheden voxer den og mindskes.
Det tyder ogsaa paa, den gjælder jer;
Thi Diebarnet elsker endnu ikke.

Uter
(smiler).

Nu, nu! Mig bringer Elskov neppe Fare.
Min Viv skal ikkun føde mig en Søn;
Han er for mig et Maal, og hun er Intet.

Merlin.

Om I kan værge jer mod Elskovs Snarer,
Er altid uvist.

Uter
(reiser sig).

Naar jeg vil, saa kan jeg!

Merlin
(reiser sig ligeledes og gaaer frem paa Gulvet).

Opgiv det heller, mens det end er Tid!
I mente selv, mit Raad var bedst at følge.

Uter
(efter en Pause).

Jeg har nu givet denne Tanke Rum;
See hende vil jeg, før jeg slipper Tanken.

Merlin.

Jeg tænkte det! Hvad vil I her hos mig?
Blot høre Gjenklang af jer egen Villie!
Hvortil har I vel saa mit Raad behov?

Uter.

Vist ei: kan hænde, Synet gjør mig kold.

Merlin.

I *er* jo kold.

Uter
(noget nedstemt).
Merlin, maaske jeg dog
Har skabt et Kvindebilled i min Hjerne,
Som bedst mit Øies Syn befrier mig for.

Merlin.
Jeg kjender jer: den Hindring, som I mødte,
Gav ene dette Billed Liv.

Uter
(leer)
Vel muligt!

Merlin.
I vil, saa faaer I løbe Linen ud.
Dog bedst om Sagen flux var klar — lad see!
To Gange har idag jeg brugt min Magt
Til Noget, som kun sjeldent jeg tør vove;
Det lykkes ikke altid tredie Gang.
(Gaaer hen til Trefoden.)
Nuvel, det gjælder et Forsøg.
(Drager Uter ved Haanden med sig, løser Kobberlænken og giver ham den i Haanden.)
Staa der,
Hold Lænken fast, og saa giv Agt, du Daare!
(Slaaer Bogen op, en stærktlysende Flamme viser sig over den.)
Hold fast! Hvor To skal see det, er det farligt!
Staa tyst et Øieblik, til Flammen skifter,
Og hvad i den er jordisk, er brændt bort.
(Flammen ophører efterhaanden at lyse og antager en blaalig Farve.)
Det lykkedes. — Nu intet Ord! Se did!
(Strækker Haanden mod Baggrunden, som skilles ad og langsomt klarer op. Eigra sees i sit Kammer, siddende i en Armstol i halv Profil, betragtende tankefuld sin Krone, medens en Dame (Senena i Skuespillet) er beskjæftiget

med at løse hendes Haar. Uter gjør en voldsom Bevægelse; Merlin griber advarende hans Haand. Efter en Pause synker Flammen sammen over Bogen; Merlin lukker den og Synet forsvinder. Han tager Lænken ud af Uters Haand og befæster den atter paa dens Plads.)

Merlin.

Agt vel den Lære, Flammen gav jer nys,
Dengang jeg bød jer oppebie dens Skiften.
Nu da?

Uter

(med et Udbrud).

Merlin! den Kvinde maa jeg eie,
Om saa kun for et Aar, om for en Uge!

Merlin.

I elsker alt ved første Øiekast?

Uter.

Merlin, du kjender ikke Kjærlighed;
Nu kjender jeg den!

Merlin.

I bedrager jer.
Det er ei Kjærlighed at elske Skallen;
Kun den har I jo seet!

Uter.

Troer du, at Gud
Har skabt en saadan Skal foruden Kjerne?
Troer du, han som en slet Bygmester bygger
Et saadant Tempel blot for idel Tomhed?
Da troer du slet!

Merlin.

Nu, nu! af slige Ord

Har Ungdom altid Nok, vi vil ei trættes.
(Tager Guldkjeden af sin Hals, aabner Kapslen og betragter den.)
Mindes I dette Billed, Herre Konge?

Uter.

Det Billed af mig selv som Barn? Tilvisse!

Merlin.

Jer Moder sagde, da hun gav mig det:
»Kan denne Lænke binde jer til ham,
Saa er hans Lykke lagt i denne Gave.«
Det har jeg gjemt med eders Moders Ønske;
Det kommer aldrig fra mig, — *aldrig*, Herre;
I sønderriver heller ei det Baand.

Uter
(trykker bevæget hans Haand).

Tilgiv mig, Ven! Paa Jorden var til nu
Mig Intet kjært som dette Baand.

Merlin
(smiler svagt).

Til nu —?
Ja ja; Mands Villie er Mands Himmerig;
Jert Forsæt rokkes ei; søg Dronning Eigra.

Uter.

Vredes du?

Merlin.

Hvortil baader det? — Fortæl mig:
Hvad gjorde I med Røverne, I dræbte?
Lod I dem ligge, hvor de faldt?

Uter.

Paa Stien?
Vist ei: jeg slæbte dem en halv Snes Skridt
Til Siden ind i Krattet.

Merlin.

Naar I rider
Igjen det Sted forbi, saa stig af Hesten;
Bedst, at I faaer en Lygte med herfra.
Undersøg Ligene; den Ene bærer
Et Klenod gjemt paa Brystet; tag det med jer
Og hvad han ellers har af Kjendingstegn.

Uter.

Hvortil?

Merlin.

Før det med eder paa jer Reise,
Naar I vil fæste Brud; forvar det vel,
Og husk derpaa, om I faaer Brug derfor.

Uter.

Forklar mig —

Merlin
(afvisende).

Nu, jeg troer, det bringer Lykke.

Uter.

Hvem var han da?

Merlin.

En Niding og en Røver;
Men Skatten er en kraftig Amulet.

Uter.

Vel da. Jeg lyder dig.

Merlin.

Gjør I?

Uter

(rækker ham Haanden).

Levvel nu!

Merlin

(holder hans Haand fast).

Et Ord blot end! Vogt jer for trende Ting:
En Fremmeds Tjener og en Uvens Gave;
Men vogt jer mest for eders eget Sind.

Uter.

Levvel! Hvad er jeg uden dig, Merlin?
Tak, Tak for Alt!

Merlin.

Nei, ingen Tak. Levvel.

(Uter bort.)

Fjerde Scene.

Merlin

(alene).

Det gik ei, som jeg ønsked; men en Daare
Gjør ofte nok ti Vises Kløgt til Intet.
Nu, vi faae see. Kan hænde, Himlen sender
Et Lys; end er jo ikke Alt mig klart.

(Lytter.)

Nu rider han herfra, ung, kjæk og smuk
Og fuld af Haab, — Gud vogte dig, Kong Uter!
Hid kom du, kun med Tanken paa dit Land,
Og rider bort, forglemmende dig selv
Og det, — nu kun med Sindet fyldt af hende.

Kjærlighed! Jeg gad kjende dig, som Lægen,
Der kjender bedst den Sot, han selv har havt!

Femte Scene.

Merlin. Svenden.

Svenden.

Jeg melder eder, Herre, Taagen letter.
Over vort Hoved skimtes Stjerner alt;
Men end er Mulmet tæt om Himmelranden.

Merlin.

Godt. Kan Planeter sees?

Svenden.

Saturn og Mars;
Men Jupiter er endnu ikke synlig.

Merlin
(seer paa Vanduhret.)

Jupiter skjules just af Carnos Bjergtop,
Men er om nogle Øieblikke fri.
Vel.
(Svenden gaaer. Merlin træder hen ved Vinduet tilhøire og betragter nogen Tid Himlen i Taushed.)
Ja, det klares. Mod den mørke Kiming
Er end Orions Belte neppe synligt;
Mens Rigels hvidblaa Straale bryder dog
Med vanlig Styrke glimtvis gjennem Mulmet.
(Pause. Han seer en Stund paa Himlen og siger dæmpet.)
I høie Stjerner, som deroppe skride,
Som aldrig svigte den enfoldige Skipper,
Der trygt betroer sit Vel, sit Liv til jer,

Men som forvirre tidt den Vises Hjerne, —
I spredte Funker af det evige Lys,
Naar vil jeg fuldt engang forstaae jer Tale?
(Gaaer tilbage mod Bordet.)
Jeg veed, mit Blik seer Mer, end Andres seer:
Jupiter seer jeg rund, Saturnus aflang;
Jeg seer Merkur i Solnedgangens Glød,
Jeg øiner Lys, hvor Andre kun see Mørke;
Og dog, hvad Fordel vinder jeg derved?
Selv om jeg kunde skjærpe Synet mere
Og lodde Himlens uudmaalte Dybder, —
Hvad saae jeg Andet vel end Stjerner — Stjerner.
Det samme grænseløst Uendelige,
Som hvert et andet jordisk Øie seer?
Forstaae den Magt, som styrer deres Gang,
Det kan vi lige lidt og lige meget;
Og naar vi lægger al vor Viisdom sammen,
Hvormeget fatter den saa af hans Raad?
(Seer et Øieblik paa Tavlen og ryster paa Hovedet.)
Selsomme Tegn, som spotte min Erfaring!
Det er, som saae jeg i et graasort Hav
Med Underdønninger og Bølgerækker,
Som krydse dem og atter kruses oven
Af Pust, som vandre i en tredie Retning.
Kommer dog nu den Stund, som bringer Lys?
(Gaaer atter til Vinduet.)
Vel mødt, I Venner, jeg har savnet længe!
Jupiter — Mars — Saturn, — I, som bestandigt
Maa ensomt flakke, uden Rast blandt Sværmen,
Som aarligt drage jer et Skridt tilbage
For atter at gaae frem med nyfødt Kraft, —

I store Billeder paa Mandens Stræben,
Paa Heltens Daad og paa den Vises Tanke,
Slaaer der et Hjerte bag jert Straalepanser,
Da skjænk mig det, mit eget beder om!

(Pause.)

Himlen er klar nu; hvordan staaer det til vel
Her, —

(Gaaer hen og drager Tepperne fra begge Hjørnedøre; man seer en enkelt Stjerne lyse.)

hvor min Gaades Løsning skulde søges?

(Stirrer et Øieblik ud tilvenstre og farer tilbage.)

Almægtige! Bedrage mine Sanser?
Er jeg forrykt? — Men nei! Jeg seer jo grant;
Mit Syn er sundt, min Hjerne fattes Intet.

(Seer atter roligt ud. Pause.)

Gud! skabte paa en Dag du Jord og Himmel
Og skulde ikke mægte nu i Uger,
Hvori jeg ikke saae et Glimt af Hvælvet,
At føie her en enkelt Stjerne til?
Den var ei forhen, end har Ingen seet den,
Ingen før nu, — Hipparch og Ptolemæus
Saalidt som jeg.

(Pause.)

Der staaer den lys og rolig,
Som Dronning Eigra nylig for Kong Uter.
Frembrudt for mig af Rummets Dyb saa brat
Som hun for ham, — brat, som hans Forsæt fødtes
Ved det, han saae. — Der staaer den, blank og stor,
Og tegner Skrifttræk i min Polygon,
Som kræver ny og anspændt Tænkning af mig.
Eet er mig ikkun klart: jeg seer, Kong Uter.
Den fulde Sandhed fik du ikke før;

Og bedst, den nu begraves i mit Bryst;
Thi om den bedrer Sagen, veed jeg ikke.

(Gaaer tilbage i Salen og standser grundende.)

Saamangen offrede sit Liv for Andre,
For Drot og Land, af Pligt, af Vanens Drift,
Af Omsorg for et fagert Eftermæle, —
Vist saa. Men kunde hver af disse Traade,
Som driver Mennesket til Storbedrift,
Forfølges helt tilbage til sit Udspring,
Mon ei tilsidst det vilde sees, at den,
Som Hvermand elsker høist, er dog sig selv?
Det har jeg troet til nu. Dog veed jeg vel,
At her er Grænsen for min Forskerkløgt:
Den ender der, hvor Kjærlighed begynder.

(Gaaer tilbage mod Døren tilhøire, tager Astrolabiet og flytter det over mod den anden Dør. Midtveis standser han et Øieblik i Tanker.)

Den Vinkel

(Tyder med en Haandbevægelse ud imod Stjernen.)

kan jeg maale. — Kjærlighed!
Kunde jeg maale dig med samme Lethed!
Mon det er Kjærlighed, som boer hist oppe
Og styrer disse Stjerners høie Gang?
Mon det er den, der her har tryllet frem
Den Stjerne, som mit Øie aldrig saae?
Og mon jeg gransker ud den store hisset
Med større Lethed end den lille her?
Neppe. Du Naadens Gud! hvad er vor Viisdom?

(Bliver staaende ubevægelig med Haanden paa Astrolabiet, stirrende ud mod Stjernen.)

Teppet falder.

DRONNING EIGRA.

PERSONERNE I STYKKET.

EIGRA, Dronning i Venedotia (Nord-Wales).
UTER, Briternes Konge.
EGBERT, Konge i Mercia.
MADOC, Eigras Marskalk.
SENENA, hendes Dame.
MORGAN, en gammel Clanshøvding.
CONAN, Uters Marskalk.
WULFSTAN, en saxisk Jarl.
OWEN, CECIL, Tjenere hos Eigra.
IWEIN, en Ridder hos Uter.
FIND, en Dverg i Egberts Tjeneste
En Tjener hos Uter.
MERLIN.
Raadsherrer og Hoffølge hos Eigra, bretske og saxiske Krigere, Tjenerskab, Terner.

Handlingen foregaaer i Bretland, tidlig Middelalder. Mellem første og anden Akt ligger et Tidsrum af et Aar. Første Akt foregaaer i Eigras Residens, anden paa en af Uters Borge, tredie paa en af hans Kongsgaarde nær Grænsen af Saxerlandet.

FØRSTE AKT.

Sal i Dronning Eigras Borg. I Mellemgrunden tilvenstre et Høisæde; modsat dette Indgangsdøren; i Forgrunden tilhøire et Vindue, tilvenstre en mindre Dor. Bænke hist og her langs Væggene; forrest paa Scenen, noget tilvenstre, et Bord og nogle Armstole.

Første Scene.

Owen, Cecil

(ved Vinduet, betragte Noget udenfor.)

Cecil
(ældre).

Saxere, siger du? Jeg troer skam ogsaa!

Owen.

Fornemme Folk! Det seer man strax paa Snittet!
Dem kjender jeg!

Cecil.

Du praler stadigt af,
At du har været Fange hos de Karle.

Owen.

Fange? Naa, ja! — til en Begyndelse.
Standsmæssigt var det da at fanges saadan,
Af Saxerkongen selv.

Cecil.

Det var dog mere
Standsmæssigt, havde du gjort ham til Fange.

Owen.

Det laa nu ikke for mig.

Cecil.

Var det ogsaa
Standsmæssigt at faae Lov at bære Brænde
Og hente Vand i Kjøkkenet hos ham?

Owen.

Naa, — seer du, man forstaaer i hver en Stilling
At gjøre sig bemærket.

Cecil.

En ved Et, ja;
En Anden ved et Andet.

Owen.

Det var kort kun,
Jeg brugtes der til Sligt. Jeg steg ret hurtigt.

Cecil.

Du skulde bleven hos dem.

Owen.

Naa, forstaaer du,
Man maatte altid kjæmpe med de Stores
Misundelse som fremmed midt iblandt dem;
Saa tog jeg det Parti at vende hjem.
Jeg havde — i en Statssag — gjort Kong Egbert
En Tjeneste; han tilstod mig en Bøn;
Saa bad jeg om min Frihed — det vil sige:
Min Frihed *havde* jeg —

Cecil.

Ja, jeg forstaaer det.

Owen.

Mit Valg kan stundom angre mig.

Cecil.

Ja saa!
Mig synes, du kom her ret heldigt an.

Owen.

Vist saa; her spiser man jo ogsaa godt.
Men hvis jeg ikke haabed ogsaa her
At svinge mig tilveirs ved mine Gaver,
— Dem kjender Dronningen jo endnu ikke —

Cecil.

Ja ja: hun faaer nok Øiet op derfor.
Men se! De sidde af. Tag du imod dem;
Jeg maa afsted. Nu faae vi Huset fuldt.

(Ud i Baggrunden.)

Anden Scene.

Owen. **Egbert** med **Wulfstan** og andre **Saxere** (fra høire).

Wulfstan.

Er Dronning Eigra til at faae i Tale?

Owen.

Hvem er de ædle Herrer, jeg skal melde?

Wulfstan.

Jarl Wulfstan og
(Peger paa Egbert.)
Jarl Kynewulf med Følge,
Sendt af Kong Egbert hid med Bud og Hilsen.

Owen.

Vel. Jeg skal strax —
(Betragter Egbert nøiere.)
— Du milde Gud! Hvad seer jeg!
I er jo — I er selv —

Egbert
(studser og seer paa ham).
Ei, ei! Du her!
Men er du klog, saa ti med, hvem jeg er.
Jeg tog i Kampen dig med egen Haand,
Jeg skjænkede dig Liv og Frihed siden,
Endskjøndt du var som skabt til Tjener hos mig —

Owen.

I smigrer, Herre — Jarl; jeg var jer ikkun —

Egbert.

En Tjener, som en Konge altid har dem,
Der æde Meget og bestille Lidt.

Owen.

Mit Helbred var kun svagt —

Egbert.

Det glæder mig,
At du dog lever end og er ved Huld.
Nu Tand for Tunge.

(Rækker ham en Pung.)

Tag som Forskud dette,
Og tjen mig her i Huset, hvor du kan.

Owen

(veier tøvende Pungen i Haanden).

Jeg er min Dronning tro — hvad er jer Agt?

Egbert.

Vær tryg: jeg vil din Dronning intet Ondt.

Owen.

Sværger I mig det til?

Egbert.

Ved Odin!

Owen

(gjemmer Pungen).

Vel da.

Egbert.

Saa meld mig altsaa, hvad du troer mig tjenligt.
Jeg hører, Bud er komne fra Kong Uter.
Som dvæle her endnu?

Owen.

De kom iaftes;
Men Dronningen har endnu ikke seet dem.

Egbert.

Faaer du et Nys om deres Reises Maal,
Saa lad mig vide det.

Owen.

Jeg skal forsøge.

Egbert.

Men uformærkt; vi kjendes ikke.

Owen.

Vel.
Nu skal jeg melde jer.
(Ud tilvenstre.)

Tredie Scene.

De Forrige
(uden Owen).

Wulfstan.

Der seer I, Herre!
Jeg vared jer for dette Eventyr.

Egbert.

Hvad nu? Mig tykkes, det begynder godt,
Naar alt vi har en Speider her i Leiren.
I værste Fald er Eigras Høisind velkjendt.

Wulfstan
(trækker paa Skuldrene).

Nu er vi her.

Egbert.

Naa, for en Ufærd, Graaskjæg!
Brændte end Jorden under vore Fødder,
Hvem er vi, at vi skulde ræddes for det?

Wulfstan.

Ti Mand midt i en Hær af Arvefjender.
Det tør jeg sige, Herre, om I kjendes,
Da fristes Fjendens Høisind saare stærkt.

Egbert.

Jeg ønsker jo at gjøre dem til Venner.

Wulfstan.

Herre, — I mindes, da I sendte mig
Til Sussex; Kongen putted mig i Taarnet;
Der sad jeg saa en Maaned, og til Selskab
Havde jeg kun hans mange Edderkopper.
Men Noget lærte jeg dog der af dem:
Det lod til, at blandt dem var ogsaa Mandkjøn,
Som gik paa Frierfødder; men det hændtes,
Naar Herren nærmed sig med Elskovsanslag,
Saa blev han stundom ædt af sin Skjønjomfru.
De Kløgtigste, de spandt sig selv en Bro,
Helt udenfor det Net, hvori hun sad,
Og nærmede sig ei, før den var sikker,
Saa de i Nødsfald kunde flye ad den. —
Det gjorde Edderkopperne i Sussex;
Kong Egbert burde gjort det Samme her.

Egbert.

Den Bro, som kræves, har jeg.

Wulfstan.

Hvor er den da?

Egbert.

Her

(Lægger Haanden paa Brystet.)

er dens Tømmer gjemt, og her

(Lægger en Finger paa Panden.)

dens Kjeder.

Fjerde Scene.

De Forrige. Owen.

Owen.

Min Dronning, ædle Herrer, lader sige,
At hun ved Middagstid, naar Hoffet samles,
Er rede til at høre eders Budskab.
Mig bød hun sørge for, at, hvad I ønske —
Hvem der?

(Uter og Conan, ledsagede af Cecil, vise sig i Døren. Til Egbert, dæmpet.)

Kong Uters Mænd.

(Høit.)

Følg mig, I Herrer!

(Ud med Saxerne tilhøire.)

Femte Scene.

Uter, Conan, Cecil.

Cecil.

Hvis I vil vente her, til jeg faaer meldt jer —

Uter

(seende efter de Bortgaaende).

Saa her er Saxere! Hvad gjør de her?

Cecil.

Veed ikke, Herre. Tør jeg gaae?

Uter.

Javist.

(Cecil ud tilvenstre.)

Jeg ynder ei den blonde Stamme her, —
Som andensteds. Hvis Jorden slugte dem,
Vilde jeg græde tørre Taarer for dem.
Godt, jeg er ukjendt. Skal jeg møde Fjender,
Saa er mit Navn nu Cadwallo af Devon.

Conan.

Hvi saa?

Uter.

Saa vil jeg.

Conan

(viser mod Døren tilvenstre).

Ogsaa for —?

Uter.

For Alle. —
Nu, — lad dem fare! Her er Reisens Maal,
Det skjønneste, min Sjæl har higet efter!

Sjette Scene.

Uter, Conan. Eigra fulgt af **Senena. Cecil**

(aabner Døren for Damerne og fjerner sig derpaa. Uter og Conan træde hilsende tilbage.)

Eigra.

I eder, ædle Herrer, seer jeg Venner.
Velkomne hid! I er Kong Uters Mænd?

Conan.

Min Dronning, jeg er Conan, Kongens Marskalk;
Her staaer hans Ven, Fyrst Cadwallo af Devon.

Eigra.

Knap kunde Kongen sendt mig bedre Mænd;
Af Navn er I mig begge velbekjendte.

(Byder dem med en Haandbevægelse tage Plads; de sætte sig; Senena bliver staaende bag Eigras Stol. Til Uter.)

I er jer Konges bedste Ven?

Uter.

Det er jeg;
Jeg elsker ham tilvisse som mig selv,
Endskjøndt han stundom ærgrer mig en Smule.

Conan.

Naa, — indrøm, Prins, at det er grumme sjeldent!
I veed at bære over med hans Indfald
Og at besmykke dem, om det skal være.

Eigra.

Det er jo smukt af Fyrsten. — Hvordan er han?
Fortæl mig om ham! Fager skal han være —?

Uter.

Tilmaade vel; saameget, som en Mand
Har nødig.

Conan
(for sig).

Det vil vise sig.

Eigra.

Man siger,
At han er stolt.

Uter.

Med nogen Grund.

Conan.

Stolt er han;
Han lider ei at overgaaes af Nogen.

Eigra.

Det kan jeg tænke; ogsaa er det sagt,
Han kun forligtes daarligt med sin Broder.

Uter
(efter en Pause, da Conan tier).

Enhver af dem var skabt til Enehersker.

Eigra.

Men *han* var yngst.

Uter.

Og derfor mindst betænksom.
Tro mig, min Dronning, han har angret dette.

Conan.

Feil har han sikkert som Enhver, min Dronning;
Og dog, med dem, han har, har jeg ham kjær
(Til Uter.)
Saa fuldt som I!

Uter.

Ja, Gamle, og det veed han;
Derfor har I jo ogsaa Frisprog hos ham.

Conan.

Til Gjengjæld er han høi af Sind som Faa,
Gavmild og hjelpsom, modig som en Løve,
(Uter bevæger sig uroligt.)
Raadsnar i Fare, upartisk som Dommer, —
(Skjæver til Uter.)
Han hader Smiger —

Uter.

Ja!

Conan.

Men taaler Skjemt.

Uter.

Min Dronning, I har vist hørt Mer end Nok.

Eigra.

End hørte jeg kun Lidt; I regned op kun
De Træk hos ham, hvoraf der tidt gik Ry.

Conan.

At tegne Billeder med Ord er svært;
I maatte heller see Kong Uter selv
Og faae de Svar, I ønsker, af jert Øie.
(Seer betydningsfuldt paa Uter, som ubemærket svarer med en afvisende Bevægelse.)

Eigra.

Jeg hører heller om ham, end jeg seer:
Som Konge staaer han for mig skjøn og stor;

Som Helt — vor bedste — fulgtes han bestandigt
Af mine Ønsker, af mit Haab, min Frygt;
Useet og fjern er han mig kjær —

Uter.

Men dog —?

Eigra.

Om som bekjendt han, efter Alt, jeg hører,
Vil hue mig, — det er jeg mindre vis paa.
— Forlad jeg taler aabent!

Conan.

Alt forladt!

Uter
(smiler).

Det er da kun en Skygge, I har kjær,
En Helteskygge med en Krones Lysring;
Og troer I ei, naar den fik Livets Farver,
I kunde finde mer Behag deri?

Eigra.

Jeg troer det knap. Det Fjerne er jeg vant
At skuffes ved, naar det er traadt mig nær.
(Med et Smil.)
Og ønsker helst at skuffes saa fremdeles.

Uter
(studser).

Hvad mener I?

Eigra.

Min Frihed har jeg kjær
Og frygter Elskovs Lænker mest af alle.
Til Dronning fødtes jeg og har den Tro.
At det for mig er Livets høiste Lykke.

Conan
(for sig).
Der fik vi ren Besked.

Uter.
Min høie Dronning!
Høit blev jeg baaren selv af Livets Bølger,
Og altid har jeg troet, at Magt og Rigdom
Og Navn og Manges Hylding var min Lykke.
Da saae jeg som i Drøm engang et Billed,
Som aldrig siden jeg har kunnet glemme;
Men siden dette skjønne Syn blev viist mig,
Forstaaer jeg langt — langt Mer end før.

Eigra.
Forklar jer!

Uter.
Det var mig, som jeg ved en Aabenbaring
Fik Øiet op for tusind skjulte Traade,
Som styre Menneskenes Færd og Tanker, —
Et Spind saa fint, som gjort af Maanestraaler,
Der spænder sig omkring den hele Jord
Og holder sammen Alt, hvad Herren skabte.
Det var, som saae jeg for mit Blik et Flor,
Mer luftigt let end Sommernattens Taage
Og mere stærkt dog end en Ringsærks Fletning,
Der bølged ud i Folder over Verden;
De største slutted Riger ind, de mindre
En Stamme hver, de mindste kun et Par;
Men gjennem dette fine Forhæng saae jeg
Saa vidt og Alt saa klart som aldrig før;

Da følte jeg, at her var løst en Gaade,
Som den maa kjende, der et Land vil raade.

(Pause.)

Eigra

(der med voxende Interesse har lyttet til hans Ord, og som betragter ham ufravendt).

I Sandhed, Fyrste! I kan vække Tanker
Og give Tanker Ord! — Men nu, — den Lykke,
I deraf aner —?

Uter.

— er som Blomstens Skjønhed
Mod Kronens Pragt; men siger ikke Skriften,
At Salomon i al sin Herlighed
Var ikke klædt som Lilierne paa Marken?

Eigra

(tankefuld).

Jeg kunde ønske, jeg forstod de Ord.

Uter

(reiser sig).

Min ædle Dronning! I er selv en Blomst,
Mer skjøn end nogen Lilie, Morgnen seer,
Hvis Blad end Natteduggen glimrer paa,
Og i hvis Bæger intet Støvgran gjemmes.
Jeg ønsker, at den Lykke, I er værd,
Maa finde jer, som Solen finder Blomsten.

Eigra

(som har bøiet Hovedet).

Jeg takker jer.

(Efter en Pause, seer op.)

Veed I, hvor eders findes?

Uter.

Vist har I hørt om trolddomsbundet Guld,
Som altid kun tør graves op i Taushed.
Til mit er vundet, maa jeg være stum.

Eigra.

Selv her?

Uter

(smiler).

I veed, hvor man ved Nat seer Flammer,
Lysende med et aandeagtigt Skjær,
Som ei blev tændt af nogen jordisk Haand,
Der kan man vente, slig en Skat vil findes.
Jeg saae dem lyse paa min Vei mod Nord,
De vinked mig i Natten frem mod Maalet;
Maaske det Søgte gjemmes netop her.

Eigra

(efter en Pause, reiser sig).

Jeg fatter knap — I taler sært, som Ingen;
Dog fængsler mig jert Sprog.

(Med et Anstrøg af Skjelmeri.)

Ifald Kong Uter
I Væsen ligner eder som i Andet,
Maaske han vilde tækkes mig. Jeg haaber,
I blive her en Stund. — Paa Gjensyn siden!

(Hilser og gaaer ud tilvenstre; Senena følger. Uter følger hende med Øjnene. Pause.)

Syvende Scene.

Uter, Conan.

Conan.

I kunde gjerne kaste Masken, Herre!
Hun er Kong Uter jo ret venligt stemt.

Uter.

Mindst nu. Vid, Conan, jeg faaer netop Lyst
At vinde denne Perle fra Kong Uter.

Conan.

Fra — Kong —?

Uter
(med uforandret Alvor).

Netop: fra Kongen! din og min!

Conan
(med voxende Forvirring).

Fra Kongen?

Uter.

Jeg har tidtnok maattet høre,
At jeg var skinsyg paa Kong Pendragon;
Vist er det. jeg er skinsyg paa Kong Uter.

Conan.

Hvordan?

Uter.

Jeg er et kronet Hoved voxen
Som Mand; jeg taaler ei, han foretrækkes.
Og jeg faaer Lyst at vise ham og mig.
Jeg er hans Overmand i Et og Andet.

Conan.

Nu troer jeg, jeg vil gaae med Flor om Armen.

Uter.

Hvi saa?

Conan.

Min Konge har jo tabt Forstanden.

Uter.

Hvor veed du det? Han er jo langt herfra,
Og han var ganske klar, da vi drog fra ham.

Conan.

Een er forrykt her. Hvem af os To er det?

Uter.

Mig fattes Intet; det maa være dig.

Conan.

Ja, er I klog, saa er I Høiforræder;
I veed, for hvem vi skulde beile her.

Uter.

Jeg kom kun hid at beile for mig selv;
Til mig har Ingen givet noget Paalæg.

Conan.

I gjør mig ør! Jeg reiser hjem!

(Vender sig og gaaer hurtigt ud tilhøire.)

Uter

(efter ham, leende).

Hør! Conan!

(Følger ham. Scenen et Øieblik tom.)

Ottende Scene.

Owen, Cecil

(fra høire).

Cecil

(peger paa Bordet).

Tag fat!

(De flytte Bordet og derefter Stolene op i Baggrunden.)

Jeg synes, du er alt bekjendt
Med Saxerne?

Owen.

Aa — ikke saadan større.

Cecil.

Kjender du Nogen af dem?

Owen.

Ikke een.

(Cecil ud tilvenstre.)

Jeg spiller Vovespil. Ifald det røbes,
Hvem Kongen er, saa er det galt for mig;
De veed, jeg kjender ham. Og han er den,
Man frygter mest som alle Briters Fjende.
Og jeg har tiet. — Han betaler bedst;
Men hvad er klogest? Tys! Nu kommer de!

(Posterer sig ved Døren, hvor han forbliver under den følgende Scene.)

Niende Scene.

Uter, Conan. Egbert og **Wulfstan** med flere **Saxere. Madoc** og **Morgan** (under den følgende Samtale); **Hoffolk** og **Raadsherrer** (efterhaanden).

Conan
(idet han træder ind bag efter Uter).

Ja, hvad veed jeg? I skjemter ellers aldrig
Paa den Viis. I er helt skabt om i Alt.

Uter.

Det er jeg, ja.

Conan.

Og heri til det Værre.

Egbert
(gaaer med Madoc frem i Salen).

Jert skjønne Bjergland, Herre, huer mig,
Tilstaaer jeg, mer end vore flade Sletter.

Conan
(til Uter).

End *vore* flade Sletter! — Røverpak!

Egbert.

Jeg gad nok bygge som en Ørn min Rede
Paa en af disse snebedækte Tinder.

Uter.

Det skeer forhaabentlig dog ei saa snart.
(Egbert vender sig imod ham; de betragte hinanden skarpt.)

Madoc.

Tillad, jeg forestiller: Devons Fyrste,

Cadwallo, — Conan, Marskalk hos Kong Uter;
Jarl Kynewulf. — Jarl Wulfstan.

Egbert
(til Uter).

Vi er Fjender.

Uter.

Tilvisse.

Egbert.

Men jeg agter tappre Fjender.
Jer kjender jeg som saadan. Lad os enes,
Mens vi er her.

Uter.

Fra mig skal Kiv ei komme.

Tiende Scene.

De Forrige. Eigra fulgt af **Senena** og andre **Damer. Cecil** (aabner Døren for hende). **En Page.**

Cecil
(melder).

Dronningen!

(Alle vige, idet de hilse, tilbage fra Scenens Midte; Eigra tager Plads paa Thronforhøiningen. Hun bærer paa Hovedet en lav, aaben Krone med en enkelt større Guldblomst fortil. En Page ved hendes Side bærer Rigsskjoldet.)

Egbert
(til Wulfstan).

Ved min Ære! Hun er skjøn
Og vel en Drot af Odins Stamme værdig!

Eigra.

Vær hilset Alle, Rigets Raad og Herrer!
Da vi er hædret med Besøg af Gjæster

Af fornem Byrd, hvis Komme er os uvant,
Bør deres Sag idag gaae først. — Jarl Wulfstan —?

Wulfstan
(træder frem).

Jeg hilser eder, Dronning! Med mig følger
Jarl Kynewulf —

(Viser paa Egbert, som hilser.)

Egbert
(til Wulfstan).

Før Ordet du som ældst.

Wulfstan.

Kong Egbert sender os med venligst Hilsen
Og Bud til Eigra, Venedotias Dronning.
Han beder, I vil tage mod hans Gaver —

(To af Følget bære et Skrin frem og sætte det aabent for Eigra.)

Og ønsker, de maa stemme eder til
Med gunstig Hu at høre, hvad vi melde.

Eigra.

Selv uden Gaver var jeg altid rede
At høre venligt Bud med venligt Øre.
Kong Egbert giver kongeligt; dog troer jeg,
Hans Skjænk bør vente, til jeg skjønner klart,
Om jeg kan yde, hvad I ønske.

Wulfstan.

Gaven,
Min Dronning, skyldes jer som Tak for Leide.

Eigra.

Uventet kom I; jeg gav intet Leide;

Dog veed I vel, I kunde komme trygt.
Tre ere hellige for os ved Lov:
Clanshøvdingen og Barden og Herolden.
Jeg sønderbrød min Krone, brød jeg den;
Derfor, den Tak, I skylde mig, er ingen.

Wulfstan.

Det smerter mig, at helt I afslaaer Tak.
Nuvel, min Dronning, hør da først vort Budskab.

Egbert

(der hidtil ubevægelig har betragtet Eigra, træder rask frem).

Nei! Tør ei anden Gave bydes her,
Og nyder Skjalden her en særlig Forret,
Forund da mig at melde det paa *min* Viis.

(Gaaer hen til en Barde mellem Eigras Mænd og tager en Harpe ud af hans Haand.)

Laan mig et Øieblik din Harpe, Gamle!

(Til Eigra.)

Tillader I, jeg siger frem et Kvad?

(Eigra bøier Hovedet samtykkende. Han reciterer, ledsagende Ordene med enkelte Greb i Harpen.)

Sidder i Sal
Solfager Jomfru,
Lys som Lilien
Af Lød at skue.
Særk af Silke
Med Sobelbræmme
Smidig smykker
Den smekkre Midie.

Guldkronens Gisel
Gjærder Panden;
Under den Øiet
Som Ørnens lyner.
Daad hun dømmer
Og Daarskab aver;
Løgn hun laster
Og Lovværk freder.

Vidt gik om Verden
Den Vænes Rygte;
Bølgen bar det,
Og Barder kvad det.
Lydt hende loved
Lav og Høi,
Odins Ætmænd
Som Eigras Frænder.

Sagn bar Sinder
Til Saxers Konning;
Værd at vinde
Den Viv ham tyktes:
Nød nok har Nag os
Til nu forvoldt;
Endes bør Avind,
Som Ætten øder.

Fagre Fyrstinde,
Folkekjære!
Høihed og Hæder
Dit Hoved kranse.

Mærkesmænd møde
For Mercias Drot:
Han dig hylder
Ved Harpens Toner.

(Pause.)

Eigra

(der med uforandret Ro har hørt paa Sangen, som af de andre Tilhørere følges med stumt Spil under stigende Bevægelse).

Skjønt er jert Sprog og kraftigt, Jarl; tag Løn her
(Drager en Ring af sin Finger og rækker den til Egbert, som modtager den.)
Som Sanger, før Herolden faaer mit Svar.

Uter

(gaaer hen til Egbert, der med synlig Uvillie overlader ham Harpen).

Tillad mig! Skal der kjæmpes her med Sang,
Tør jeg vel være med.

Egbert.

Min Agt var ei
At æske Nogen her til Kamp i Skjaldskab;
Dog frygter jeg den ikke.

Uter

(til Eigra).

Tør jeg synge?

(Eigra svarer bejaende med en Hovedbøining. Han gjør nogle Greb i Harpen og reciterer derpaa, vedblivende kun brugende Harpen mellem Stropherne.)

Bag Snowdons Klippers kløverklædte Mur
Skjærsommersolen seer en Blomst i Bur.
Den blinker paa dens Krone blank og pur.

Af Bjerget tindrer Toppen takt med Sne;
Som Bjergets Bræ er Blomsten bjert at see,
Og rosenskjønt dens røde Læber lee.

Vel Tusind flamme for den nær og fjern,
Og tusind svungne Sværd af sveiset Jern
Og tusind varme Hjerter er dens Værn.

Før den skal vristes fra sin Hjemstavns Jord,
Vil blomstre frem af den en blodrød Flor
Og Grønt forgaae af Grunden, hvor den groer. —

Du Høie, tag en Høvdings Hyldest her
Blot som en Blomst, der spired i dit Skjær,
Og mere Lykke vandt derved end Værd.

(Bifaldsmumlen)

Eigra.

Mer hjemlig klinger for mig denne Klang;
Guld lønner ikke eders Sang: tag denne!

(Tager en rød Rose af sit Bryst og rækker ham.)

Wulfstan

(efter en Pause).

Min Dronning, I har hørt Kong Egberts Budskab.

Eigra.

Kong Egbert beiler til mig?

Wulfstan.

Ja.

(Bevægelse i Salen.)

Eigra.

Ei raader

Et Riges Dronning ene for sin Haand.
Hvad tykkes mine Mænd?

Morgan.

Kong Uters Lehnsmand
Gav Svaret.

Alle
(uden Saxerne).

Ja!

Morgan.

Med Saxlands hvide Hingst
Kan Bretlands røde Drage daarligt mages.
(Peger paa Rigsskjoldet, som viser en rød Drage i Guldfelt med en blaa Turnerkrave, den yngre Linies Mærke, paalagt Figuren.)

Eigra.

I høre selv, hvordan mit Raad er sindet.
Ei er min Agt at klage her mod eder,
Der kom til mig med Tillid og med Fred;
Dog veed I, at det Land, som I har inde,
Har vi en arvet Ret til.

Wulfstan.

Vi har Sværdets.
(Harmfuld Mumlen.)

Eigra
(standser den med et strengt Blik).

I seer det altsaa: Ret staaer her mod Ret
Og Krav mod Krav, som Ingen af os slipper.

Egbert.

Dog kunde begge enes nu.

Eigra.

Ugjørligt!
Langt er fra mig at ildne Hadets Glød;
Men flød paa Jorden nogensinde Blod,
Som skiller Folk og Stammer fra hinanden,
Er der et Blodhav mellem jer og vor,
Hvorover ingen Elskovsfugl kan flyve.

Briterne.

Ja! Ja!

Egbert
(efter en Pause).

Tillad et Spørgsmaal. Man har sagt mig,
Det er en Sæd hos Briter, at hver Clan,
Hvert Hus, har sine hellige Slægtsklenoder,
Som skal bevares tro og, om de mistes,
Tilbagekjøbes for hver mulig Pris.
(Vendt mod Forsamlingen).
Er dette rigtigt?

Madoc.

Det er rigtigt.

Flere.

Ja!

Egbert.

Man mener, de er Eet med Husets Lykke
Og deres Tab dens Undergang?

Morgan.

Det gjør man.

Egbert
(langsomt, fæstende sit Blik paa Eigra).

I Kongeslægten kjendes ogsaa slige,
Som ei var Ættens blot, men hele Rigets,

Og som, hvis de kom fra den, maatte kjøbes
Igjen, selv for en Pris, der var den høiste,
Man kunde nævne —?

Eigra
(med et Udtryk af pludselig Forfærdelse).

Nu —? Hvad mener I?

Egbert
(som før).

Der tales om en Sten af sjelden Skjønhed,
Hvis skjulte Værd var større dog end den, —
Som vogted hele Rigets Vel og Ve,
Som var det Tegn, der samled Alt til Eet, —

Morgan.

Javist!

Egbert.

Som gjemte Kongens hele Magt,
Hans Høihed og hans ubestridte Ret.
Hans Tro paa sig og Folkets Tro paa ham,
Dets Odelsret til Grunden, det beboer,
Dets Fortidshæder og dets Fremtidsgaader.
Hvert farvebroget Sagn om Storbedrift,
Hver arvet Seierskrans, hvert Haab om nye.
Alt det laa gjemt bag Stenens blanke Flade
Og straaled ud til Riget i dens Glans --?

Madoc.

Og denne Sten, den har vi!

Morgan
(til Eigra).

Viis os den,

Ifald der tvivles! Det er Skik, den vises
Engang om Aaret frem.

Eigra
(der har staaet maalløs).

Endnu er Aaret
Ei rundet ud fra sidst, den vistes eder
Ved Julefesten i min Faders Haand.

Egbert
(vedblivende i samme Tone).

Man har fortalt, at Kigfran, eders Farbror,
Valravnen kaldt, — et Navn, der passer paa ham, —
Har ranet den ved eders Faders Død —

Madoc
(med et spørgende Blik paa Eigra).

Men Ingen troer det!

Morgan.

Det er ikke muligt!

Egbert.

— Og det har voldt, at der kom Sot og Misvæxt
I dette Aar, som aldrig man har seet det, —
(Eigra farer sammen.)
At Oprør bryder ud, snart hist, snart her,
Hvor Kigfran viser sig; og det tiltrods for,
At I er elsket og at han er hadet;
Jer Throne rystes tidt.

Eigra.

Tak være eder,
Hvis Konge værner om min Arvefjende!

Egbert.

I dette har Kong Egbert ingen Del;
Osrik, hans Grænsejarl, gav Kigfran Tilhold.

Eigra.

Og hjalp ham end fornylig til et Indfald,
Hvorfra han kom med Skrammer kun som før.

Egbert.

Vistnok; jeg veed, hans Flok var splittet ad
Blandt Bjergene; man vented ham tilbage; —
Men hvergang undslap han som ved et Under
Og dukked op igjen og kræved Blod.
Spørg eders Folk! Det troer som jeg, min Dronning,
I Længden faaer I Stenens Magt at see.

Morgan.

Saa er det sandt da?

(Eigra tier; Uro i Skaren.)

Madoc
(indtrængende).

Siig os, er det sandt?

(Eigra tier fremdeles. Voxende Uro og Mumlen.)

Morgan.

Og dette har I dulgt for os til nu!

Eigra.

Mit Haab stod end til Himlen. — det er bristet.

Egbert
(efter en Pause).

Kong Egbert vil det koste blot et Ord.
Og denne Sten er eders, — om I vil.

Eigra.

Fandt I det ene Sted, hvor jeg kan rammes!
Og hvis jeg *ikke* vil?

Egbert.

Da — er det tvivlsomt,
Om nogentid I faaer jer Skat i Hænde.

Eigra

(vender sig til Forsamlingen).

I Herrer, siig, hvad raader I? — I tie?

Morgan.

Vi ønske, Dronning, I og ingen Anden
Skal bære eders Fædres Krone.

Andre.

Ja!

Morgan.

Dog — heller Kigfran end Kong Egbert.

Andre.

Ja!

Nei! Nei!

Morgan.

En Brite er han dog.

Mange.

Ja! Ja!

Egbert.

Det Valg vil aldrig blive stillet eder.
Kigfran er kun et Fnug i Egberts Haand.
Mærk vel: har først Kong Egbert strakt sin Arm

Ud efter ham, saa er der ingen Magt,
Som mer kan rive Byttet af hans Kløer.

(Pause.)

Eigra.

I høre det, I Herrer! Saa bestemmer.

(Pause.)

I tie Alle? Faaer jeg intet Svar?

Morgan.

I dette vil vi intet Ansvar have.

Eigra.

For Rigets Skjæbne?

Morgan.

Og for eders — nei.

Madoc.

I faaer at raade selv, hvad der skal skee.

Andre

(dæmpet).

Ja! Ja!

Eigra

(seer omkring sig).

Forsagthed om mig overalt! —

(Pause.)

Bag eders Lanser er jeg voxet op
Med Tro paa Mandemod og Ridderære,
Som vilde bære Skjæbnens Vægt med mig;
Men svigter I mig, har jeg intet Valg.

(Pause.)

Ved Gud! den Pris er høi, som kræves af mig!

Mit Liv, — det gav jeg gjerne for mit Land;
Men dette —!

(Pause.)

Egbert.

Faaer jeg eders Svar, min Dronning?

Eigra

(knækket).

Hvis I kan lægge Stenen i min Haand,
Saa vil jeg troe, at det er Himlens Villie,
Som lægger mig i eders — lad det skee da.

Senena

(uvilkaarligt).

Dronning —!

Eigra.

Siig Intet mer. Det maa saa være.

Egbert.

Saa har jeg endt mit Hverv. Jeg takker jer.

Uter

(der ved Stenens første Omtale har røbet Overraskelse og siden nu og da viist Tegn paa vexlende Bevægelse).

Fortørnes ikke, Dronning, naar som Ven
Jeg spørger jer i denne tunge Time.

Eigra.

Tal!

Uter.

Hvad der handles om, er fremmed for mig.
Jeg beder: siig mig, hvad det er, I savner.

Eigra.

Dengang Sankt Garmon kom til dette Land,

Da rased Kong Cuneddin mod de Christne:
Men i en farlig Sygdom bad han Munken
At komme til sig. Og han kom og sagde:
»Troer du, min Gud kan overvinde Døden,
Og jeg ved ham?« Og Kongen svared ja.

Uter.

Jeg mindes, jeg har hørt derom.

Eigra.

Da var det,
Apostelen tog Stenen frem og sagde:
»Ved denne Sten har Himlen til idag
Beskyttet mig mod al din Magt; bevar den,
Og den vil skjærme dig med al din Slægt;
Men den, som mister den, vil Vanheld times.«
Han lagde den paa Kongens Bryst og bad:
»Herre, lad nu i Fred din Tjener fare!«
Og Kongen kom sig; men Sankt Garmon selv
Fik Sotten, som han havde havt, og døde.
Saadan var Stenens Art fra første Færd.

Uter.

Og hvordan saae den ud?

Eigra
(viser Størrelsen med Fingrene).

Firkantet, aflang;
Den Sten, man kalder »indisk Amethyst«:
Den Høistes Navn stod ristet ind derpaa
Med Tegn, som Ingen mer paa Jord kan læse.

Uter
(efter en Pause, vender sig mod Saxerne).
Jarl Kynewulf! Jarl Wulfstan! *Har* I Stenen?

Egbert.
Min Herre har den — sikkert.

Uter
(indtrængende).
Sikkert? Troer I?

Egbert
(noget bragt ud af Fatning).
Kigfrans Tilbagevei var vel bevogtet.

Uter.
Lad være saa; det tykkes mig dog her,
I sælge Huden, før I have Bjørnen.
Kan hænde, den har anet eders Fælde
Og skyet at komme Fælden nær.

Egbert.
Hvad veed I?

Uter.
Du Slægt med Ulvenavn og Ulvesind!
Lad mig fortælle dog en Drøm, jeg havde.
Jeg drømte nylig, at jeg red paa Fjeldet;
To Mænd kom der imod mig; de saae ud
Som hungrige, forkomne Udgangsmænd;
Jeg drømte, at de løfted Haand mod mig,
Jeg min igjen; men da jeg skiltes fra dem,
Saa var de begge noget mere spage —

Eigra.
I dræbte dem?

Uter.

Jeg gjorde saa — i Drømme.
Jeg drømte mer: den Ene bar en Seglring,
Hvori en Ravn var gravet —

Eigra.

Kigfrans Mærke!

Uter.

Jeg drømte, at jeg trak den af hans Haand,
Og —

(Tager en Ring af sin Finger og gaaer over mod Eigra.)

her er Ringen, Dronning!

Egbert.

Jord og Himmel!

Morgan

(nærmer sig Eigra, der staaer med Ringen i Haanden, stirrende paa den, endnu som uden at fatte det Skete.)

Jeg var hans Ven engang —

(Eigra strækker Ringen ud imod ham.)

Ja! Det er hans!

(Stærk Bevægelse i Salen.)

Eigra

(til Uter).

Saa har I kjendt ham?

Uter.

Ikke jeg: en Større
End jeg har gjennemskuet Alt.

Conan

(udbryder uvilkaarligt).

Merlin!

Eigra.

Merlin! Den Største blandt de Dødelige!
Tak være ham!

(Med pludselig Uro.)

Men Stenen, Fyrste! Stenen!

Uter

(vendt mod Egbert, som staaer med begge Hænder knugede om Sværdfæstet.)

Ja, Stenen — den har jo Kong Egbert — sikkert?
Og den, som Kigfran gjemte i en Skindpung
Paa Brystet, —

(Tager en Gjenstand frem.)

som er mørknet af hans Blod,
Kan neppe være den, som I har savnet.

(Rækker den til Eigra. Egbert gjør en heftig Bevægelse; Wulfstan griber hans Haand og holder den fast.)

Eigra

(undersøger Pungen. Med et Udbrud.)

Min tabte Lykke! O, jeg har dig atter!
Gud have Lov og Pris!

(Til Uter.)

Og I næst ham!

Udbrud

(rundt om).

Vi har den! Det er den! Vi har den atter!

Eigra

(vender sig rolig mod Egbert).

Nu, Jarl! da staaer mit første Svar ved Magt.
Drag bort i Fred; jer Ret skal ikke krænkes.

Egbert

(gaaer et Par Skridt frem og seer paa hende med et langt Blik).

Jeg havde ikke skyet at vade gjennem
En Ildflod for at vinde det, I holder.
Jeg viger. Mer end Tabet af et Rige
Angrer det mig, at I for os er tabt.
Levvel. Vi skilles.

(Vil gaae.)

Eigra

(lidt betagen).

Eders Haand er blodig, —
Hvad? Er I saaret?

Egbert

(seer paa Haanden, ligegyldig).

Saxerblod, ei værdt
At sørge over. Sagtens kom det af,
Jeg knuged nys mit Sværdgreb noget haardt
Ved det, som her blev talt. Levvel, min Dronning!

(Gaaer raskt ud, Saxerne følge; Owen ligeledes.)

Tiende Scene.

De Forrige uden Saxerne.

Eigra

(vender sig mod Uter).

Jeg eier ikke, hvad jer Daad er værd,
Og er for Livstid ikkun eders Skyldner.
Men har I noget Ønske —

Uter.

Ja!

Eigra.

Saa nævn det.

Uter.

Min Dronning, I har ikke lovet Hvermand,
Som bragte Skatten, eders Haand til Løn.

Eigra
(med et spændt Udtryk).

Det har jeg ikke.

Uter.

Det var Saxerne,
I loved Sligt.

(Eigra nikker.)

Dog fordrer Billighed
Vel sagtens, at I ei formener Venner
Den Ret, I tilstod eders værste Fjender.

Eigra
(usikker, seer ned for sig).

Jeg kan ei nægte det; dog saae jeg nødigt,
At Venner kræved Retten som en Ret
Paa samme Viis, som Fjender vilde gjøre.

(Seer bedende paa ham.)

Ryst ei det Træ, hvis Frugter ei er modne!
Min Frihed har jeg kjær og hader Tvang;
Jeg havde neppe bragt Kong Egbert Lykke.

Uter.

Min Dronning, gik jeg her mit eget Ærind,
Vilde jeg tie; men jeg kan det ikke.
Erfar det heller strax.

Eigra
(studser).

Hvad er det? Tal!

Uter.

Lad gunstig Time finde gunstigt Øre!
Jeg kom at beile — for min Herre Kongen;
Uter af Bretland beder om jer Haand.

Conan

(tager sig til Hovedet).

Han eller jeg er ikke rigtig klog!

Eigra

(forstenet).

Kong Uter!

Uter

(iagttagende hende spændt).

Jeg maa troe, I er ham god
Efter de Ord, vi taltes ved imorges.

Eigra

(mechanisk).

Imorges — ja.

Uter.

Mit Budskab har I hørt,
Men ønsker muligt at betænke jer?

Eigra

(som før).

Ja, ja! Det maa jeg! — Skjøndt — hvad baader det?

(Med undertrykt Heftighed.)

Kong Uter beiler til mig — og ved eder!

(Fatter sig.)

Tilgiv! Jert Budskab kan kun hædre mig.

Uter.

Jeg takker eder paa min Konges Vegne.

Eigra.

Nu hav mig undskyldt. Jeg er træt — til Døden.
Mig er Saameget hændt paa denne Dag.

(Stiger ned af Forhøiningen og gaaer nogle Skridt, standser derpaa atter og vender sig. Med Overvindelse.)

Forlad, jeg synes kold! Det sortned for mig,
Jeg følte mig saa syg — nu er det ovre.

(Tager Uters Haand og seer paa ham. Derefter med mere Varme.)

Hvis I var kommen hid med Elskov til mig,
— Og vist er I mig værd ved Byrd og Sind —
Jeg havde skyldt jer mindre Tak for Alt.
I kom med Hverv fra eders Ven og Konge,
I tjente ham her fuldt saa vel som mig;
Det skal jeg vidne. Tak! Og nu Farvel!

(Vender sig og gaaer mod Døren tilvenstre.)

Uter.

Et Ord til Afsked!

Eigra

(standser).

Nu?

Uter.

Ifald Kong Uter

(Slaaer sin Kappe tilside og viser under den paa en guldvirket Dragt en rød Drage udsyet paa Brystet.)

Nys havde beilet for Fyrst Cadwallo,
Siig mig, hvad da I havde svaret ham?

Eigra.

Den røde Drage? Drømmer jeg?

(Vakler og støtter sig til Senena.)

O nei!

I bærer Kongemærket paa jer Pande
Som paa jert Bryst! I er Kong Uter selv!

(Styrter hen imod ham.)

Uter

(fanger hende i sine Arme).

Det er jeg, Elskede!

Conan.

Kong Uter leve
Og Dronning Eigra!

Alle.

Kongeparret leve!

Eigra.

Du Grumme! Du har pint mig!

Uter.

Tilgiv mig!
Det var kun kort. Jeg maatte have Lov
At læse det, jeg ønsked, i dit Hjerte.

(Smilende.)

Saa sees det, at Kong Uter mod Forventning
Behager dig langt bedre nær end fjern?

(Eigra skjuler sit Ansigt.)

Min skjønne Brud! Hvad var vel saa din Drøm?

Eigra

(seer paa ham med et lyst Blik).

Imod det Virkelige var den Intet.

Ellevte Scene.

De Forrige. Cecil

(fra høire, gaaer frem og bøier sig for Eigra).

Eigra.

Hvad Godt?

Cecil.

Min Dronning, jeg har Bud til eder.
Saxerne bade mig og Owen følge
Et Stykke med dem for at vise Vei, —
En bedre, end de fulgte, da de kom.
Ved Broen gav Jarl Kynewulf mig dette

(Overrækker Eigra en Guldarmring.)

Med Paalæg om at bringe det til jer.

Eigra.

Jeg ønsked ei hans Gaver —

(Betragter Ringen.)

Det er ellers
Et prægtigt Stykke — der staaer Runer paa den —

Cecil.

Dem skrev han selv dengang, vi holdt ved Broen.

Eigra.

Han selv?

Cecil.

Han ristede dem med sin Dolk.

Uter.

Hvad staaer der saa?

Eigra
(stirrer paa Ringen).
Guds Vunder! Der! Læs selv!
(Rækker ham den.)

Uter
(læser).
»Kong Egbert sender Dronning Eigra Hilsen
Og Tak for Gjæstevenskab, hun har viist ham« —
Kong Egbert!

Udraab.
Det var Egbert selv! Kong Egbert!

Eigra
(seer et Øieblik maalløs paa Uter.)
To Konger mødtes altsaa i min Hal!
Ham holdt jeg i min Haand, vor værste Fjende!
(Uter tier.)

Cecil.
De kunde naaes endnu!

Madoc.
Det kunde de!
Befal, min Dronning!

Cecil.
Hestene var trætte.

Madoc.
Herolder ere hellige ved Loven,
Men ikke Fjendens Høvding selv, der kommer
Til os formummet, under løiet Navn.

Flere.
Byd, Dronning! Byd kun!

Morgan.

Byd, og hundred Sværd
Og hundred gode Heste ere rede!

Eigra
(efter en Pause).

Han kunde have dulgt sit Navn; hans Gave
Var velment; skal jeg saadan takke for den?
Nei! Lad ham ride!

Uter
(kysser hendes Haand).

Du har Ret, min Dronning,
Som altid.

Eigra
(lettet).

Nu, Gud have Lov, du troer det
I dette Fald. Saa er jeg tryg.
(Seer paa Cecil, med et pludseligt Indfald.)
Men Owen!
Han kjendte ham!

Cecil
(slaaet).

Han flygted med!

Eigra
(efter en Pause).

Lad fare!
(Til Hoffet.)
Vi ville gaae til Kirken; jeg vil takke
For Alt, hvad Gud har skjænket mig idag.
(Til Uter.)
Naar næste Gang vi To skal vandre did,
Bestem den Dag, min Konge og min Herre!
(Rækker ham Haanden.)

Uter.

Nu har jeg seiret! Lad nu Faren komme!
Nu kan jeg døe!

Eigra.

Døe, naar jeg har dig nu?
Nei, leve skal du! Leve for os begge!

Morgan.

Ja, leve Begge!

Alle.

Leve Kongeparret!

Teppet falder.

ANDEN AKT.

Et Aar senere. Hal paa en af Uters Borge. Tilvenstre en Vugge; ved dens Side et Skjærmbræt, hvis Fløie kunne dække den. I Mellemgrunden Døre til begge Sider; i Forgrunden tilhøire Vindue. Bord og Stole midt paa Scenen.

Første Scene.

Eigra

(alene, sidder ved Vuggen og synger).

Sov sødt, min Pusling, mens Kuren gaaer
Sin Gang over Borgens Volde!
Sov sødt, mens Blæsten mod Muren slaaer;
Der kommer ei nogen Storm saa haard,
Hvor ei en Vagt om din Vugge staaer
Af hundrede Stridsmænd bolde!

Sov sødt, min Pusling, i Vuggens Ly;
Din Fader bær Spir og Krone;
Vox op, og lign ham og spred dit Ry

Imellem Solbjerg og Morgengry
Med Glans saa vidt over Borg og By.
Som Bardernes Harper tone!

En Tid vil komme. da Mænd med Sværd
Vil for dit Ansigt sig bøie,
Da Tusinders Øine fjernt og nær
Vil agte dit Vink og see din Færd;
Nu vogter dig kun din Moders her
Og Englenes i det Høie.

Anden Scene.

Eigra. Uter

(er ubemærket traadt ind fra høire).

Uter.

Eigra!

Eigra
(vender sig).

Min Husbond!

Uter.

Allerede oppe!

Eigra.

Lad det ei ængste dig. Jeg taaler det.
Du kommer hjem fra Jagt nu?

Uter.

Ja.

Eigra.

Hvad fik du?

Uter.

Lidt Smaavildt kun til dig. — Hvor gaaer det Drengen?

Eigra.

Han sover, som han gjør sin meste Tid.

Uter.

Den Lykkelige!

Eigra.

Ei! misunder du ham?
Lysted det dig at sove fra det Hele?

Uter.

Fra dig — o nei. Men tidt fra mine Tanker.

Eigra.

For dette veed jeg bedre Raad, min Husbond:
Betro mig Tankerne, som tynge dig.

Uter

(efter en Pause).

I dette Nu, min Eigra, er de glemte.

(Bøier sig over Vuggen og seer paa Barnet.)

Eigra.

Arthur skal Drengen hedde, — ikke sandt?
»Kong Arthur« lyder smukt!

Uter.

Ja, naar du vil det.

Eigra.

Hvor sundt han aander! Skulde Nogen tænke,
Det var et Barn, der kom som dødt til Verden,
Og for hvis Liv du troligt stred en Time,

Til du fik kaldt hans lille Sjæl igjen.
Det var en Seir, en stor, du vandt!

Uter
(smiler tungsindigt).

Vel muligt,
Mer end du veed!

Eigra.

Hvad mener du?

Uter.

O, Intet!
(Pause.)
Saae jeg mon saadan ud som ugegammel?

Eigra.

Vel maa du troe det! Han har alt dit Ansigt.
Han bliver nok til noget Godt og Stort,
Som du vil glædes ved.

Uter.

Det give Gud!
(Atter betragtende Barnet).
Mest ligner han et lidet Billed af mig;
Min Moder gav det engang til Merlin;
Han har det end. Til Gjengjæld skjænked han mig
Sig selv, og dermed Alt, jeg har — og er.
Saavidt ialtfald det er Noget værdt.

Eigra.

Merlin forstaaer at give gode Gaver.

Uter.

Som ofte synes smaa og ere store.
Det ligger for hans stolte, strenge Væsen

At hjelpe tidt paa helt uanet Maade
Og afslaae Tak, som var det ubevidst.
Blot Mængden af de Træk, jeg taler om,
Forraader, at det ikke skeer tilfældigt.
Sært dog, at Intet end er hørt fra ham.
Jeg sendte Bud at melde Drengens Fødsel;
Men hidtil intet Svar.

Eigra.

Det var dit Ønske,
Han skulde stille hans Nativitet?

Uter.

Blandt Andet, — ja.

Eigra.

O, naar jeg seer hans Øine,
Saa synes mig, jeg selv kan stille den!
Se paa ham rigtigt, se, hvor sød han er!

Uter
(efter en Pause).

Selsomt at see sit eget Selv fordobblet!
Nu er vi Tre med ham. Det er mig uvant.
Vi havde det dog herligt indtil nu
Foruden ham.

Eigra
(let bebreidende).

Fortryder dig hans Komme?

Uter.

Et Aar randt hen for os i Fryd og Lykke,
Fast som en Drøm; vi eied kun hinanden

Og var hinanden Nok. Den Tid er endt;
Nu er en Tredie traadt imellem os —

Eigra
(der med Forundring og Ængstelse hører paa ham).

Ei for at skille os, men for at samle!
Ei som en Mur, men som endnu et Baand!
Elskede! er det Alvor, hvad du siger?

Uter
(med et Smil, søger at beherske sig og give Samtalen en spøgende Vending).

Han sover i din Arm, han har alt ranet
Den Ret, som indtil nu var min alene;
Din Kjærlighed er delt nu mellem os —

Eigra.

Min Kjærlighed er delt? Min Husbond, troer du,
Jeg veier Hælvten af til hver af eder?

Uter
(som før).

Om ei nøiagtigt just —

Eigra
(har reist sig).

Min Elskede!
Er din Forstand paa Kjærlighed saa ringe,
Som om man eied et Par Kister fulde,
Hvis Indhold mindskedes, jo Mer man gav?

Uter.

Vist er der Mennesker, hvem Sligt kan hændes.

Eigra.

Saa skam dig, hvis du troer, jeg er af dem.
Elske og elske ere tvende Ting,
Saa vidt forskjellige som Guld og Ler;
Men een kun er den sande Kjærlighed;
Den er et Kildevæld, som aldrig tømmes.

Uter

(kysser hende).

Tilgiv mig! Tilgiv! — O, forstaaer du ikke,
Min Lykke var saa stor, at jeg til Tider
Har frygtet for, jeg skulde miste den?

Eigra.

Jeg kjender Frygt fuldtvel, — vist mer end du;
Dog denne ene har jeg aldrig kjendt:
Paa dig og mig, den Tid, det undes os
At vandre sammen, har jeg følt mig sikker.

Uter.

Men fatter du ei dette: jeg er vis paa,
At du af Alt i Verden er mig kjærest,
Og jeg vil være den, du elsker høist.

Eigra.

Nuvel?

Uter.

Ifald du skulde svare paa:
Hvo er dig kjærest, Husbond eller Barn, —
Hvad vilde Svaret blive da?

Eigra.

Kun dette:

Jeg elskede dig høist, da jeg blev din.
Og mer og mer med hver en Dag, der gik:
Jeg elsker nu jer Tvende over Alt,
Men elsker eder ei paa samme Viis;
Spørg ei om Mer; thi Mere veed jeg ikke.

Uter
(kysser hende. Pause.)
Gud holde Haanden over eder Begge!
Min Eigra, her er kjøligt; Solen skinner
Paa Borgens anden Side. Troer du ikke,
I kunde begge trænge til det Solskin,
Som denne Aarstid sparsomt under os?
Lad os gaae ind og tage Vuggen med —
(Da Eigra tager fat i Vuggen.)
Nei, ikke du!

Eigra.
Vist saa!

Uter.
Vist ei!

Eigra
(kalder).
Senena!
(Senena viser sig i Døren.)

Uter.
Hjelp mig at bære Vuggen ind i Kamret.
(Idet han vil tage fat, høres et Hornsignal udenfor.)
Gjæster! Kan hænde Budskab fra Merlin!
Saa hav mig undskyldt lidt. — Tag fat, Senena!
(De bære Vuggen ud ad Døren tilvenstre. Eigra følger.)

Tredie Scene.

Uter

(alene, vender strax tilbage, gaaer derefter hen og kaster et Blik ud af Vinduet).

Saa tog jeg Mod og spurgte og fik Svar
Og er saa klog som forhen efter Svaret.
Bedst, om man Intet vidste om sin Fremtid;
Men værst af Alt er dog at vide halvt.
(Gaaer tilbage i Salen.)
»En Fare« — det var jo hans Ord — »vil svæve
Paa Drengens Daabsdag over Kongehuset,
Døden kan hænde, — og dens Slag vil ramme
Den af os Tvende, hvem hun elsker mindst.«
Ugjørligt mer at skyde Tanken fra sig;
Den Stund, jeg frygter, rykker nær paa Livet.
Troer Nogen, at Kong Uter frygter Døden?
Dog er det saa. O nei! Saa er det ikke!
Men det, af Dødens Kalk at drikke Vished
For, hvad jeg mindst gad troe, — det frygter jeg.
(Sætter sig ved Bordet.)
Det er min Straf! Merlin, du spaaede sandt:
Det Sind, jeg har, det hevner sig engang.
Til nu var jeg enhver Medbeiler voxen,
I Hærfærd som i Kamp om Kvinders Smil;
Nu ligger her i Vuggen denne Pusling,
Som spotter al min Kraft og Kløgt, — det Barn,
Jeg dog har kjær, saatidt jeg glemmer Tanken:
Hvem gjælder mest? Men hvergang Tanken vaagner,

Kunde jeg fast —! Den Mund, som ikke taler,
Og dette Barneblik, der svæver ud
I Luften uden Maal, tilintetgjør mig!
Hvad er jeg, hvis jeg ei er Alt for hende?
(Pause. Reiser sig.)
Jeg har fortjent det. Tvang jeg hende ikke,
Og vared hun mig ikke selv derfor:
»Ryst ikke Træet, før dets Frugt er moden« —?
Da fik maaske den alt iløn et Saar.
(Gaaer langsomt over mod Vinduet.)
Merlin — hvad mon han raader og bestemmer?
Opsættes længe kan dog Daaben ikke —
(Hornsignalet fra før gjentages.)
Sover de mon dernede? Troer jeg ikke.
Min Sløvhed smitter Alle!
(Støder Vinduet op.)
Naa, — hvad er det?
(Lytter.)
Blev Nøglen bødet? Naa, der er den! Godt. —
(Tilbage.)
Er det hans Bud, der kommer? Ligemeget.
Der maa en Ende dog paa denne Sag.
(Gaaer til Vinduet, taler ud.)
Skynd jer! — Hvad seer jeg! Det er Conan selv,
Der kommer hid! Hvad har mon han at melde?

Fjerde Scene.

Uter. En Tjener. Conan
(noget efter).

Tjeneren.
Min Konge, Marskalk Conan —

Uter.

Ja, jeg veed det.
Før ham herop.

(Tjeneren bort.)

Merlin bestandig taus.
Jeg lød ham ikke; han fik Ret i Alt.
Sagde han ikke: »Faren er des større,
Jo mere den, som trues af den, elsker« —
Han forudsaae det: elske har jeg lært.
Og Gud skee Lov for Eet: jeg tør dog troe,
At det er mig alene, Faren gjælder;
Hvis det var hende, knuste det mig helt.
Men *hvis* jeg feiled nu, — *hvis* det var Drengen,
Hvad saa? — Nu, ja! jeg voved Livet for ham,
Blot jeg med Livet ei var nødt at slippe
Den Tro, at jeg var den, hun elsked høist!
Lys! Skaf mig Lys!

Conan

(kommer).

Jeg bringer, Herre Konge,
Min egen og hver fuldtro Vens Lykønskning.

Uter.

Tak, gamle Ven! Er dette blot dit Ærind?

Conan.

Nei, Herre. Det er Ufredsbud, jeg melder.

Uter.

Hvad da?

Conan.

Jer gamle Fjende og Rival,

Som nok vil sige jer en Tak for sidst,
Er atter ude.

Uter.

Egbert?

Conan.

Ja.

Uter.

Helt vel!
Han høsted braadne Pander sidst og skal,
Vil Gud, vel ikke vinde Andet nu.
Siig hurtigt Alt!

Conan.

For fire Dage siden
Er Fjenden dristigt gaaet over Floden,
Har hærget vidt og plyndret efter Skik.
Fyrst Cadwallo fik hurtigt Bud derom —

Uter.

Godt, at jeg har ham, Conan! Ellers voved
Jeg ei at blive Byen fjern i Uger.

Conan.

Visselig, Herre; men jer Arm og Hoved
Kan dog til Tider savnes stærkt. Forlad mig,
At jeg som gammel Tjener taler frit.
Der siges Meget, Herre, bag jer Ryg,
Som ikke vilde hue jer.

Uter.

Tal ud kun!

Conan.

Før sagdes det, I glemte Riget, Herre,
Dengang I ingen Hustru vilde tage;
Nu siges det, I glemmer det for hende.

Uter.

Med nogen Grund. Men Alting har sin Tid.
Det sidste Aar var lykkeligt i Alt;
Det har forledt mig til at nyde Lykken;
Maaske min Frist dertil er kort. Dog nu,
Nu trænger jeg til Kamp og svigter ikke.

Conan

(kysser hans Haand).

Tak, Herre! I er den, I var, som taaler
Et Sandhedsord. Nu altsaa: Fjenden er her;
Jer tappre Fælle holdt ham hidtil Stangen;
Men drager Egbert flere Kræfter til sig,
Saa er han nødt at vige.

Uter.

Jeg skal komme,
Saasnart —

(I Tanker, med et Indfald.)

Nu, men den Ting kan jo dog vente!
Om Drengen der i Vuggen faaer et Navn
Før eller senere, hvad skader det?

Conan.

Ei! Er det Hensyn kun til Prinsens Daab,
Som holder jer tilbage?

Uter.

Ja.

Conan.

Da, Herre,
Vilde jeg raade: lad den foregaae
Endnu idag.

Uter.

Ugjørligt.

Conan.

Hvorfor det?

Uter.

Fordi — nu, Nok derom; det kan ei skee.
(I Tanker, for sig.)
Fjenden i Landet; — hvad om nu det hændtes,
At Sceptret lagdes i en Barnehaand,
Der knap har Kraft at holde paa sin Rangle?
Det maa ei skee! Blot denne Sag forhales,
Har jeg jo Frist, kan slaae et Slag mod Fjenden,
Lamme ham for en Stund; — naar det er gjort,
Saa faaer det Uundgaaelige komme. —
Conan! jeg følger med dig.

Conan.

Vel, min Konge.
I kan det ogsaa nu med trøstigt Sind:
Kun Seire over Fjenden staaer tilbage
For jer at vinde; ellers har I Alt.

Uter.

Alt —!

Conan.

Kronen har I og et Navn som Faa,
Den Dronning. I har ønsket jer til Viv,
Som førstefødt den Søn, det gjaldt at faae.

Som var jer Hovedtanke, da I beiled,
Og som skal arve Alt, hvad I har vundet.

Uter.

Min Hovedtanke, da jeg beiled, Conan,
Og som skal arve Alt, hvad jeg har vundet?
Nu, nu! Af det, du nævnte, var der Noget,
Som jeg dog nok gad have for mig selv.

Conan.

Forlad! jeg mente intet Ondt.

Uter.

Det veed jeg;
Dog, hvad din Mening er, min er en anden.

Femte Scene.

De Forrige. Eigra.

Eigra.

Mig tykkes, jeg skal kjende Røsten — Conan!
Tilvisse, I var med fra første Færd.

Uter.

Og seer nu Følgerne af denne Færd.

Conan.

Tillykke, Frue!

(Eigra rækker ham Haanden, som han kysser.)

Hvad jeg seer af Følger,
Er kun, at I er ung og skjøn og naadig —
Som før, og Kongen lykkelig — som før.

Uter.

Sandt nok; de andre Følger sove trygt
I deres Vugge.

Eigra.

I skal see ham, Conan,
Og være den blandt alle Rigets Stormænd,
Som først faaer Lov at bringe ham sin Hyldest.
Han ligner Kongen.

Conan.

Derom var jeg forud
Pligtskyldigst overtydet.

Uter.

Conan melder,
At Saxerne igjen har gjort et Indfald.

Eigra.

Igjen? Du seer alvorlig ud?

Uter.

Kong Egbert
Er farlig nok; min Arm behøves her;
Jeg nødes at forlade dig, min Eigra.

Eigra

(undertrykker sin Bevægelse).

Nu, strax? Jeg veed jo, at det er din Pligt,
Og jeg tør ikke hindre dig deri.

Uter

(smiler svagt).

Du har jo Drengen nu!

Eigra
(ligeledes).

Til Værn og Forsvar?
Nu, ja! Det er en ganske god Erstatning.

Uter.

Til Forsvar blive Mænd hos dig; og vi,
Som drage bort, er fjernt din ydre Ringmur.
Nei! men du har til Lyst og Tidsfordriv
Og til at elske i mit Sted din Dreng.

Eigra.

I *dit* Sted? Troer du, at det er i *dit* Sted,
Jeg elsker ham? Han har sit eget Sted,
Men ikke dit. Den Plads vil blive tom,
Naar ei den fyldes af din egen Nærhed.

Uter
(tager hendes Haand og seer paa hende).

Vil Gud, og er det saadan, som du siger,
Skal den eiheller længe blive tom.

Conan.

En Jubel vil det vække uden Lige,
Naar Kongen atter er vor Fylkings Midtpunkt;
Og vore Mænd vil slaaes med nyfødt Kraft.

Uter
(lidt fortrydelig).

Jeg svigted dem vel aldrig, naar det gjaldt.

Eigra.

Nei; men de saae dig lidt i dette Aar;
Jeg har bebreidet mig, jeg drog dig fra dem;
(Klynger sig til ham.)

Men jeg har følt, hvor svært det er i Sligt
At skulle være helt uegennyttig,
Og tænkt, der kommer vel en Tid, da Alt
Vil i dit Hjerte faae sin rette Plads,
Saa det kan rumme baade mig og Andet.

Conan.

Vel talt, min ædle Dronning!

Uter.

Du har Ret.
Men se paa denne Viv, og siig mig, Conan,
Forstaaer du, jeg kan glemme andre Ting,
Imens jeg seer paa hende?

Conan.

Dronning Eigra
Saae jeg engang i hendes Hovedstad:
Og jeg behøver ingen ny Betragtning
For at forstaae, at Sligt kan hændes eder.

Eigra.

Smigrere beggeto! Er det mon Tid nu
Til fagre Ord? Naar agter du at reise?

Uter.

Endnu idag.

Eigra.

Idag alt? Og vort Barn!
Husk, Uter, han er endnu ikke døbt:
Og neppe skulde dog hans Fader savnes
Den Dag, han gjør sin første Kirkegang.

Uter.

Den Sag faaer vente.

Eigra.

Vente? Hvad, min Husbond?
Det mener du dog ei?

Uter.

Det gjør jeg, jo.

Eigra.

Det er ei godt at lade Daaben vente.

Uter.

Hvorfor?

Eigra.

Det mene jo dog alle Andre.
Hvis Noget hændtes ham —

Uter.

Forbyde Gud!
Hans Hjelp, min Eigra, faaer vi stole paa.

Eigra.

Ja; men han vil, at vi skal gjøre Vort,
Hvor han skal hjelpe.

Uter.

Vogt vort Barn med Flid!
Lad brænde Lys ved Vuggen hver en Nat,
At ingen onde Vætter komme nær.

Eigra.

Lad heller Daaben finde Sted helt prunkløst
Idag.

Uter.

Min Arvings som en Bondesøns?

Eigra.

O ja! Hvad Andet er din Arving, Uter,
For Gud?

Uter.

Min Eigra, han er meget Mere:
For Gud og Verden er han Kirkens Vogter,
Naar engang Spiret lægges i hans Haand;
Og det skal være som en Kongesøn,
Han føres ind i den for Alles Øine.

Conan.

Ja, ja! I det har vel min Konge Ret.

Uter.

Jeg venter, veed du, Budskab fra Merlin;
Kun det kan muligt ændre min Beslutning,
Ifald det kommer, før jeg reiser bort.
Hvis ei, saa afvent det, og ret dig efter,
Hvad han bestemmer. Kræver han ei Hast,
Saa udsæt Daaben, til jeg vender hjem, —
Med Seier, som jeg haaber.

Eigra.

Som du vil da.

(Et Hornsignal høres udenfor.)

Hør! Muligt er det Budet, som du venter.

Uter.

Det troer jeg knap; jeg kjender ei den Klang.

Sjette Scene.

De Forrige. Tjeneren. Wulfstan med to Ledsagere (lidt efter).

Tjeneren.

Fremmede, Herre Konge.

Uter.

Hvem?

Tjeneren.

Det synes
Paa Sproget, det er Saxere.

Uter.

Hvordan?
Hvormange er de?

Tjeneren.

Tre.

Uter.

Naa, lad dem ind;
Det Tal er neppe farligt.

Tjeneren.

Vel.
(Bort.)

Uter.

De stole
I Sandhed paa vort Riddersind.

Conan.

Tilvisse!

Eigra.

Vel, at de kan det!

Uter.

Mer end vi paa deres.

Eigra.

Ønsked du heller, det var omvendt?

Uter.

Nei;
Endskjøndt det havde sine gode Sider.

(Wulfstan med to Ledsagere viser sig i Døren.)

Den Mand er mig bekjendt — Gudsdød!

Eigra.

Jarl Wulfstan!

Wulfstan.

Saa er mit Navn. Jeg takker jer, Fru Dronning,
For Gjæstevenskab sidst. Jeg kommer hid
Med Leide, som jer Høvedsmand har givet;
Kong Uter søger jeg.

Uter.

Og finder ham.

Wulfstan

(studser ved at see ham).

I er Kong Uter! Ei, jeg burde tænkt det.

(Med en Bøining.)

Kong Egbert sender jer ved mig sin Hilsen.

Uter.

Kong Egberts Artigheder har jeg Nok af:
Dog denne har maaske en særlig Hensigt?

Wulfstan.

Vor Konge elsked aldrig Ufred høit
Og ønsker et Forlig.

Uter.

Det ønsker han
I samme Øieblik, han bryder Freden?

Wulfstan.

Det har sin Grund. I trende Dage stred vi,
Uden at Nogen vandt den mindste Fordel.
Det har omsider vakt hos ham den Tanke:
Maaske dog begge Parter opnaae Mere
Ved mindelig Forhandling end ved Sværdslag.

Uter.

Den Tanke kommer, tykkes mig, vel sent.
Tilbyder I Forlig, da det seer ud til,
At I vil trække her det korte Straa?

Wulfstan.

Som sagt: hver Kamp var uafgjort til nu.

Uter.

Den Flok, I strede mod, var Kjernetropper,
Men langt fra dog min hele Magt; den samles;
Jeg kommer selv, og, som jer Konge veed,
Er jeg ham voxen.

Wulfstan.

Det skal ikke nægtes;
Men husk: bag ham staae Saxlands andre Drotter;

Thi, Herre, kjævles de end ofte selv.
Mod Briter er de altid kampberedte.

Uter.

Jeg frygter ei jer hele Magt; paa Sletten
Har Overtallet nødt os til at vige;
Her, mellem vore Bjerge, staae vi fast.

Wulfstan.

Betænk dog, Herre, Kampens Gud har Luner.
Kan vi ei tage eders Land fra jer,
I driver sikkert dog ei Saxerfolket
Tilbage over Havet, som vi kom fra.

Uter.

Saalænge der er Fjender i mit Rige,
Forhandler jeg kun med det blanke Staal.

Wulfstan.

Kong Egbert tilbød eders Hær en Stilstand,
Til jeg kom hjem med Bud. Han er beredt
At trække sin tilbage over Grænsen,
Hvis I gaaer ind paa, hvad han foreslaaer.

Uter

(efter nogen Betænkning).

Det ændrer Sagen noget. Lad da høre!

Wulfstan.

Min Konge ønsker blot, I vil bestemme
Et Mødested, hvor I kan tales ved.

Eigra
(urolig).

Uter!

Uter.

Vær rolig, Eigra! — Det er Alt?

Wulfstan.

Det Øvrige vil selv han sige eder.

Eigra
(som før).

Min Husbond!

Uter.

Elskede, vær ubekymret!
Meld da Kong Egbert, Jarl, at jeg skal komme
Til Møde med ham mellem begge Hære,
Naar han igjen har trukket sin tilbage.
Om Stedet skal I nærmere faae Bud.

Wulfstan.

Saa takker jeg. Paa Gjensyn, Herre Konge.

Uter.

Vil I ei raste lidt?

Wulfstan.

Unødigt, Herre.
Et Herberg kan vi naae, før Sol gaaer ned;
Kong Egbert bød mig bringe Svaret hurtigt.
(Hilser og gaaer med sine Ledsagere.)

Uter.

Følg, Conan, og befal, at vore Heste
Og, hvad vi mer behøve, holdes rede.
(Conan bort.)

Syvende Scene.

Uter. Eigra.

Eigra
(lægger sin Arm om hans Hals).
Saa vil du reise dog, selv nu, da Sagen
Har mindre Hast?

Uter.
Hvad baader det at dvæle
Endnu en Dag? Afgjørelsen har Hast;
Forhales bør den ikke.

Eigra.
O min Husbond!
Gaa ei til dette Møde!

Uter.
Hvorfor ikke?

Eigra.
Lid aldrig paa det vilde Hedningfolk!
Mod Fjender holde de hver Svig for tilladt,
Og deres Ærlighed gaaer aldrig længer,
End egen Fordel netop byder dem.

Uter.
Stol paa, at om den Tillid, som jeg agter
At vise dem, skal Mistillid staae Vagt.

Eigra.
Jeg kjender dig: du selv er aaben, trofast,
Og skuffes let af Ærlighedens Maske.

Tidt skjuler deres Falskhed sig bag Djærvhed,
Som daarer dig, selv mod dit faste Forsæt.
En aaben Haand, en aaben Mine blot,
Saa er det glemt.

Uter.

Det skeer saavist ei her.

Eigra.

Jeg frygter Underhandling mer end Kamp
Og deres Øgletunger mer end Sværd.
Min Husbond, lov mig det! Gaa ei til Mødet!
Du veed jo dog, dig hader Egbert dobbelt.

Uter.

Jeg gav mit Ord. Vær rolig: hvert et Hensyn,
Forsigtigheden byder, skal jeg tage.

Eigra.

O Uter, om jeg mistede dig nu!
Husk paa, du var til nu mit Liv, mit Alt;
Jeg kjendte ikke Livet før i dig,
Og der vil være idel Mørke om mig,
Hvis du gaaer bort.

Uter
(seer mildt paa hende).

Min Elskede, husk selv,
Paa Døden maa man være forberedt;
Hver Dag, vi leve, er jo dog en Gave.
Nu, nu, vær rolig, ængst dig ei for tidligt;
Men kommer eengang det, som er din Frygt,
Husk, du har Meget end at leve for, —
Vor Søn nu fremfor Alt, som du maa gjøre

Til det, jeg var; — maaske —

(Med et pludseligt Udbrud.)

til noget Bedre!

Eigra

(forundret og ængstelig).

Hvad fattes dig? Hvad mener du med det?
Jeg kjender intet Bedre.

Uter

(efter en Pause).

Lær vor Søn
At elske Alt, hvad der er Skjønt og Godt,
Men ei at fordre Alt for sig alene.
Det bringer ingen Lykke for ham selv
Og ei for Andre.

Eigra.

Visselig, det vil jeg!
Dog siig — min Husbond! Hidtil var dit Øie
Et Speil, hvori jeg skued hver en Tanke,
En sølvklar Sø, hvori jeg saae paa Bunden
Hver Spire grant, som skjød sig op mod Lyset; —
Nu seer jeg Noget der, jeg ikke kjender
Og ikke fatter —

Uter

(lægger sin Haand over hendes Øine).

Tro kun Eet, min Hustru:
Jeg elsker dig saa høit som aldrig før.

Ottende Scene.

De Forrige. Conan.

Conan.

Alt er beredt, min Konge.

Uter.

Saa farvel nu!

Eigra

(holder ham fast).

Alt nu?

Uter.

Bedst nu, min Elskede! Levvel!

(Gjør sig lempeligt løs.)

Husk Alt, hvad jeg har sagt: Merlin maa raade
For Drengens Daab; men udsæt den om muligt.

Eigra.

Vil du dog ikke see ham, før du reiser?

Uter.

O nei!

Eigra.

Hvorfor dog ei?

Uter.

Hvad nytter det?
Han sover; lad ham møde dine Øine,
Naar han slaaer sine op; i dem er Mest
Af Kjærlighed og Fred. Farvel, min Hustru!

Eigra.

Farvel! Gud vogte dig!

Conan.

Levvel, min Dronning!

(Uter og Conan bort.)

Niende Scene.

Eigra
(alene).

Nei! klage tør jeg ei. Jeg har jo havt ham
For mig alene, — og med Uret. Ja!
Det er med Grund, jeg straffes, naar vor Afsked
Nu er mig tung, fordi den er mig uvant.
Drømt har jeg, som jeg skulde drømme evigt;
Det var min Feil. En Mand maa ud i Livet;
Jeg har jo havt ham, — og jeg har ham end!

(Gaaer til Vinduet.)

Hvor smukt han sidder! — Se dog op til Vinduet,
Nu er jeg her! — Ret saa!

(Vinker.)

Gud signe dig,
Du stolte Stridshingst, som saa ofte bar ham!
Du dansed med ham paa hans Bryllupsridt;
Bær du ham atter hjem saa karsk og kjæk
Som dengang, og som han endnu seer ud!
Han er dog ikke smeltet i mit Favntag;
Han kneiser endnu som en Mand af Staal.
Levvel, levvel!

(Vinker.)

Saa, — nu faldt Porten til, —

(Gaaer tilbage.)

Og jeg er ene. Ene var jeg ofte
I fordums Tid, men savned dengang Ingen —
O nei! Det er dog bedre, som det er.

Tiende Scene.

Eigra. Senena
(fra venstre).

Senena.

Kongen red bort?

Eigra.

Og bliver længe borte.

Senena.

Længe?

Eigra.

Statssager kalde ham herfra.
Nu faae vi To at raade for det Hele.

Senena.

Det bliver som i gamle Dage, Frue.
Saa skal jeg synge for jer som tilforn
Om Ridderen, som drager langt af Land,
Og om hans Dame, som er ene hjemme,
Men er ham tro.

Eigra.

Aa ja, det maa hun helst,
Mest, naar hun er hans Viv og har en Søn,
Som hun skal fostre op i Dyd og Ære.

Senena.

I smiler, troer jeg, alt? Naa, det var ret!
Før Drengens Fødsel, for en Maaned siden,
Kunde I stundom græde, naar blot Kongen
En Aftenstund forsinked sig paa Jagten.

Eigra.

Dengang, Senena, var det Spøg; da græd jeg;
Nu er det Alvor; nu gjør jeg det ikke.

Senena.

Aa, Frue, ja! det kjender jeg forresten:
Naar Folk, som ellers græde ved Romaner,
Faae noget Ordentligt at græde for,
Saa lære de at holde bedre Hus
Med Vandet, som Vorherre gav dem til det.

Eigra.

Sandt nok; man lærer, Taarer have Værd.
Tys! Græder Drengen?

(Lytter.)

Senena
(gaaer hen og seer ind).

Nei; han sover trygt.
Kan I forresten sige mig, min Dronning,
Hvad Værd de Taarer havde, hvis de fandtes?

Eigra.

Vist samme Værd som det, han græder for,
Naar han er tørstig.

Senena.

Nu, for Gud! da anslaaer

I Modermælken lidet høit. Nei, tro mig:
Han hører ogsaa til de Folk, som græder,
Fordi de Intet har at græde for.

Eigra.

Vel, det er saa, Senena; ønsk ei Andet;
Kong Arthur kan maaske faae Kummer nok.

Senena.

Hedder han Arthur?

Eigra.

Saadan *skal* han hedde;
Det ønsked jeg, og Kongen loved det.

Senena.

Kong Arthur! Det har Ingen heddet før.

Eigra.

Jaja; saa faaer han være ene om det
Og ene give Navnet Glans og Klang,
Saa det kan mindes gjennem alle Tider.

Senena.

Og Barder synge om ham; — tør jeg have
Maaske den Ære først at gjøre det?

(Tager en Luth ned fra Væggen.)

Eigra.

Ja, hvis du gjør det godt.

Senena.

Aa, — hør nu bare!

(Synger.)

Kong Arthur sidder paa Moders Skjød.
Der har han sit Herredom;
Om man for det ham Alverden bød.
Han skjøtted saa lidt derom.
Kong Arthur agter ei stort derpaa.
Hvor god den er eller ond;
Men hvad han ellers af den kan naae.
Det putter han Alt i Mund.

Eigra.

Det maa du passe paa, han ikke gjør.
Med Tiden maa han sluge hele Saxland,
Ifald han kan; men nu er det for haardt dog
For ham at bide.

Senena.

Ja, men vi gaae fremad!

(Synger.)

Kong Arthur byder med Bram til Fest
Alt over sit hele Land;
Til Hove meldes en fornem Gjæst:
Nu kommer hans første Tand.
Det ganske Rige ved Dag og Nat
Forventer dens Komme fro;
Før den er rigtig til Høibords sat,
Maa Ingen sove i Ro.

Eigra.

Du Taabenakke! har du ikke seet.
Hans første Tand er alt — Hvem kommer der?

Ellevte Scene.

De Forrige. Tjeneren. Owen.

Tjeneren.

Fru Dronning, nylig kom en Mand til Slottet,
Som beder om at tale med jer selv.

Eigra.

Er det nødvendigt strax?

Owen

(træder frem bag Tjeneren).

Nødvendigt er det
Jo før, jo heller.

Eigra

(med et Udraab).

Owen!

Owen

(bøier sig dybt).

Ja, min Dronning!

Eigra

(giver Tjeneren et Vink; han gaaer).

Træd hid!

(Owen nærmer sig frygtsomt.)

Du kommer end for mine Øine?
Du løb af Tjenesten foruden Afsked;
Jeg saae i det, som i dit Ansigt nu,
En ond Samvittighed: du var i Ledtog
Med Fjenden, vilde udleveret mig
Til Saxerne.

Owen.

Jeg tænkte ei derover;
Men hør mig, før I dømmer mig.

Eigra.

Nu, tal da!

Owen.

Kong Egbert havde skjænket mig mit Liv;
Jeg var hans Træl, blev vel behandlet hos ham,
Og paa min Bøn gav han mig siden fri.
Jeg havde Lyst at tjene ham igjen
Og tænkte blot, at det var rart, om Saxer
Og Briter kunde enes.

Eigra.

Naa, af dig
Kan neppe ventes Mer.

Owen.

Vort Anslag stranded;
Saa løb jeg bort med Kongen; jeg har havt det
Fra den Tid godt hos ham. Alligevel, —
Jeg tænkte siden mere over Sagen
Og angred, — angred virkelig, Fru Dronning;
Jeg burde sagt jer Alt; I er høimodig
Og havde ikke villet dræbt ham.

Eigra.

Nei.

Owen.

Tidt ønsked jeg at gjøre Feilen god.
Men seer først nu en Leilighed.

Eigra
(spændt).

Tal! Tal!

Owen.

Jeg var bestandig i Kong Egberts Nærhed,
Fordi jeg eied visse Færdigheder,
Som ei er gængse blandt hans egne Folk.
En Aften, da jeg fulgte ham tilsengs,
— Han troede sagtens, at jeg alt var borte, —
Opsnapped jeg et Bud, han gav Jarl Wulfstan,
Som fik mig til at lytte.

Eigra.

Wulfstan! Skynd dig!

Owen.

Saameget fik jeg ud deraf, at Kongen
Vil bruge Svig, hvor ikke Magt slaaer til.
Og da jeg hørte næste Dag, at Wulfstan
Var sendt herhid, saa vidste jeg, det hasted,
Og undløb saa at vare jer og Kongen
For det, Kong Egbert pønser paa.

Eigra
(forfærdet).

Min Husbond!
Det aned mig! — Veed du, at han er reist
At mødes med Kong Egbert?

Owen.

Reist? og naar?

Eigra.

Nys, for en Time siden.

Owen.

Han har hastet;
Men han maa kunne naaes, — et hurtigt Bud —

Eigra.

Jeg har ei Ro! Jeg holder det ei ud!
Jeg reiser selv! Senena, jeg maa bort!
Vogt paa mit Barn!

Senena.

For Himlens Skyld, min Dronning!
Det kan I ikke!

Eigra
(kalder ud af Døren).

Howel!
(Tjeneren viser sig.)

Skaf en Hest
Til denne Mand —
(Seer paa Owen.)
Men nei, — jeg seer, du vakler,
Kan neppe staae —

Owen.

Iaften ikke, Frue.

Eigra.

Bi da! — Senena! Skrivetøj!

Senena.
(bringer Skrivematerialier).

Her er det!

Eigra
(sætter sig ved Bordet og skriver i Hast en Seddel).

Her, Howel! Find i Hast en sikker Mand.
Giv ham en Hest, den hurtigste, vi har.

Og send ham saa med dette efter Kongen.
(Viser paa Owen.)
Tag dig af denne Mand.
(Til Owen.)
Det er forladt dig,
Hvad du forbrød, og dette skal jeg lønne.
(Til Howel.)
Men Sedlen, Sedlen først af Alt! — Og saa, —
Jeg reiser selv. Bring Alt dertil i Orden.
(Tjeneren bort med Owen. Eigra gaaer uroligt op og ned, standser derefter atter.)
Jeg holdt ham i min Haand, jeg kunde knust ham!
Min Skaansel hvæssed Dolken mod min Husbond;
Jeg vil ialtfald møde den med ham!

Senena.

O Dronning! Det gaaer aldrig godt!

Eigra.

Senena,
Jeg veed, jeg taaler knap at reise hurtigt;
Des mere nødes jeg at reise strax.
Sørg for mit Barn! Vig ikke fra hans Vugge!
Vær Moder for ham, til vi atter sees!

Senena.

Ja, — Moder, — saadan helt uforberedt —

Eigra.

Skaf ham, hvad han behøver; der er Andre
Paa Slottet her, som har et Barn ved Brystet;
Hjelp jer saa godt, I kan. — Hvo kommer nu?

Tolvte Scene.

Eigra. Senena. Iwein.

Eigra.

Iwein! Naa, endelig! Hvad melder I?
Kongen er reist; siig mig jert Budskab!

Iwein.

Reist?

Eigra.

Til Hæren. Tal!

Iwein.

Vort Hverv blev stærkt forsinket
Ved —

Eigra.

Ligemeget! Siig Merlins Befaling!

Iwein.

Hans Bud er dette: Før han kommer selv,
Maa Prinsens Daab ei finde Sted; han beder,
At det maa meldes ham, naar den er paatænkt.

Eigra.

Sørg, Iwein, for et sikkert Bud til ham,
At den er udsat nu til Kongens Hjemkomst.

Iwein.

Skal skee.

(Overrækker Eigra en Guldkjede med vedhængende Kapsel.)

Han bød mig dernæst bringe denne

Og sige: da I har et lidet Billed
Nu af Kong Uter liggende i Vuggen,
Vil dette have Værd til Sammenligning.

Eigra

(aabner Kapselen).

Et Barn! — Min Husbonds Billed fra hans Barndom!
Det Billed, som han just idag har talt om!
Senena, se!

Senena.

I Sandhed, ja! Det ligner,
Som var det Drengens eget!

Eigra

(til Iwein).

Bring min Tak,
Min hjerteligste Tak for denne Gave!

(Hænger Kjeden om sin Hals.)

Det vil jeg bære nu som Begges Billed,
Og det skal ikke vige fra mit Hjerte!
Farvel nu!

(Iwein hilser og gaaer. Til Senena.)

Pak mit Tøi, gjør Alt istand.

(Senena ud tilvenstre. Eigra staaer et Øieblik i Tanker.)

Er Intet glemt, som er af Vigtighed?
Jeg haaber nei. Hvad har jeg mer at gjøre?

(Tjeneren viser sig i Døren.)

Alt rede? Vel.

(Tjeneren bort.)

Hav Tak, I lyse Sale,
For Alt, I skjænked mig af Fryd og Fred!
Gjem dem for den, jeg lader her tilbage!
Nu kun et Kys, et Blik endnu, et langt,
Til Vuggen, — saa afsted med Vindens Snarhed!

(Gaaer mod Døren tilvenstre.)

Teppet falder.

TREDIE AKT.

En stor, noget skummel Bjelkehal i en Kongsgaard nærved Grænsen af Saxerlandet. I Baggrunden og langs Sidevæggen tilvenstre Borde, som Tjenere ere ifærd med at dække. I Forgrunden Vinduer til begge Sider, som kunne lukkes med Skodder. I Mellemgrunden tilhøire Indgangsdør. Bænke og Stole.

Første Scene.

Conan, Tjenere. Uter

(lidt efter).

Conan.

Fler Bægre rundtom! Vin i alle Kander!
Fandt I det Fad i Kjelderen tilvenstre?

Tjeneren.

Ja, Herre.

Conan.

Kongen vil, der ei skal spares,

(For sig.)

Saa lidt de Gjæster ellers er det værd.

(Høit.)

Men rap jer! De kan ventes strax paa Timen.

(Gaaer rundt og efterseer Opdækningen. Tager en Kande.)

Hvad? Er vi her alt naaet til Fadets Bund?

Tjeneren.

Den Kande var den sidste.

Conan.

Det er Bærmen:

Bedst at vi sætte den tilside her.

(Sætter Kanden op paa en Hylde tilvenstre.)

Uter

(kommer).

Er Alt i Orden?

Conan.

Ja. Hvor er Kong Egbert?

Uter

(viser mod høire).

Han er i Huset, jeg har overladt ham
I disse Dage.

Conan.

Gid de var forbi!
Den Staaen Vagt her trætter mer og spænder
End den, som gjælder aabne Fjender.

Uter.

Naa,

Det faaer jo Ende snart.

Conan

(viser ham Opdækningen).

I seer —

Uter
(mønstrende den).

Alt vel.
Det bliver ikke fyrsteligt; men her,
Ved Grænsen og paa Feltfod, er man nødt
At tage Leiligheden, som den falder.

Conan.

Og Kosten.

Uter.

Ja, de faaer det, som vi selv;
Men ride sultne fra os skal de ikke.

Conan.

Jeg saae dem helst i Sadlen alt.

Uter.

Vær rolig!
Vi tømme blot et Bæger —

Conan.

Muligt to!

Uter.

Til Afsked. Jeg er Vært her.

Conan.

Vær forsigtig!
I viste jer idag Kong Egberts Lige
I alle Vaabenprøver; muligt dog,
Han har endnu et Mesterskud tilbage.
Byd vore Folk ei see for dybt i Bægret!

Uter.

Det har jeg gjort.

Conan.

Der gives Somme blandt dem,
Hvem Vinen frister; mest, naar den er god.

Uter.

Dennegang kan du ikke klage paa mig;
Jeg har jo viist Forsigtighed.

Conan.

Bliv ved kun!

Uter.

Jeg afslog ham at møde uden Vaaben;
Det mindsker Faren for, at skjulte findes.
Jeg afslog Prøven med at skyde Mønten
Ud af hans Haand og siden staae for Skud
Af ham igjen.

Conan.

Det gjorde I helt fint.

Uter.

Jeg passer paa; hvad Mere kan man gjøre
End oppebie —

Conan
(med et Skuldertræk).

Forekomme —

Uter.

Nei!
Kan vi ei lære vore Fjender Høisind. —
Før vi vil lære Lavhed nu af dem,
Før vil vi lade Livet her med Ære.

Conan.

Ja ja; I har vel Ret. Gud være med jer!

(Gaaer.)

Anden Scene.

Uter. En Tjener

(medens det øvrige Tjenerskab vedbliver at sysle ved Bordene).

Uter

(staaer et Øieblik i Tanker, tager derefter et Brev frem fra Brystet og seer deri).

»Vogt dig for Egbert! Han har Ondt isinde;
Min Frygt er bleven Vished ved et Bud,
Jeg nylig modtog.« — Det er Alt, hun skriver.
Nu har jeg læst og atter læst det Brev
Og havt et Øie paa hver Finger siden.
Kvindefrygt! Hvad veed hun om Egberts Anslag?
Hvem siger han dem, som kan røbe dem?

(Seer sig om.)

Hør, Idwal! — Er han her?

En Tjener

(træder frem).

Ja, Herre.

Uter.

Siig mig,
Hvad var der skeet, før du blev sendt med Brevet?

Tjeneren.

Der kom en Mand til Slottet; han var støvet
Og træt; hvad Bud han bragte, veed jeg ikke.

Uter.

Var det en Saxer?

Tjeneren.

Nei; han var af Vore.

Uter.

Gav Dronningen dig selv Besked?

Tjeneren.

Nei, Herre.

Uter

(efter en Pause).

Bliv ved din Dont. At gruble nytter ei.

(Tjeneren trækker sig tilbage.)

Tredie Scene.

De Forrige. Conan med **Uters Mænd.** Strax efter **Egbert, Wulfstan** og andre **Saxere. Find.**

Conan

(kommer hurtigt ind).

De komme; I maa ikke mødes ene
Med dem et Øieblik.

Uter

(nikker).

Du er betænksom.

(Conan vinker ad Briterne, som ordne sig om Kongen.)

Conan.

Jeg lader eder vide: jeg bemærked,
At Saxerne har sadlet deres Heste
For strax at kunne ride, om det kræves.

(Uter seer forstaaende paa ham og nikker.)

Egbert
(træder ind med Saxerne; Briterne hilse).

Naa, her er Slottet!

Uter.

Tag til Takke med det
Og hvad vi byde: vi har Krig i Landet;
Saa veed I, Alt maa gaae, som det kan bedst.

Egbert.

Jeg haaber, Krigen under os dog Madro;
Der bli'er vel Intet af den, før vi komme.

Uter
(smiler).

Tag Sæde, Herrer!

(Alle tage Plads, Uter og Egbert overfor hinanden tilvenstre, Conan og Wulfstan nærmest dem, Briter og Saxer hver paa sin Side af Bordet. Uter er bleven staaende efterat de Andre have sat sig.)

Det er Skik hos os,
At naar en Fremmed, selv en Fjende, med os
Har brudt et Stykke Brød —

(Bryder et Brød og rækker et Stykke til Egbert, som tager det; de Andre gjøre gjensidig des Samme.)

og tømt et Bæger,
Saa er han tryg den Tid, han er vor Gjæst.
Velkomne hid da!

(Alle tømme Bægrene; Uter sætter sig.)

Egbert.

Samme Skik har vi:
Kom I til os, og I vil være sikker.

(Pause.)

Jer Vin er god; det er den stærke spanske.

Uter.

Der laa et Anker just i Kjeldren her.

Wulfstan
(udbrydende).
Jeg skulde vidst det for en Uge siden!
Saa havde —

Uter
(viser mod Egbert).
Kongen Intet havt at drikke.

Egbert.
Ti, Wulfstan! Før dig høvisk op som Gjæst.

Uter.
Ja, det var slet bevogtet; det er sikkert;
Men derfor tømme vi det nu — som Venner:
Til Fjender lades Intet mer igjen.

Egbert.
Det glæder mig, at I kan tale saa.
Dengang da sidst vi mødtes under Tag
Hos Dronning Eigra, da var Spillet ikke
Saa fredeligt som nu.

Uter.
Det Spil er glemt.

Egbert.
Det kan I sagtens sige, I, som vandt det!
Nuvel, et Bæger for jer skjønne Dronning!
Hvor lider hun?

Uter.
Jeg haaber, ganske vel.

Egbert.
Savner hun eder ei?

Uter.

Jeg veed det ikke
Og kræver ikke, hun skal savne mig.

Egbert.

Det bør en Hustru.

Uter.

Hvortil gavner det?
Savn gjemmer altid Sorg; hvi skal hun sørge?
Lad hende glæde sig, imens hun kan.

Egbert
(leer).

Man bliver nøisom mellem eders Bjerge.

Uter.

I Livet selv er Bjerge overalt,
Man ei kan flytte; og saa faaer man nøies.
Men Tak for eders Hilsen; jeg skal bringe
Min Hustru den.
(De tømme Bægrene.)

Egbert.

I frygter sagtens ikke
Medbeilere, og I har Ret deri:
I er den Første mellem eders Mænd,
Som jeg blandt mine; det skal jeg erkjende.
Vi To er Ligemænd.

Uter.

Det synes saa.

Egbert.

Mig huer det at træffe paa en slig,
Der tvinger En at spænde alle Evner

For ei at staae med Skam. I Løb, i Spydkast,
I Pileskud, i Skjaldskab er I Mester;
Vandt jeg etsteds en Fordel over eder,
Tog I Opreisning for den andensteds.
I havde ikke fundet mig saa rede
Til at gaae ind paa, hvad I kræved af mig,
Var I ei den, I er.

Uter.

I smigrer mig.

Egbert.

Paa ingen Viis. Og som I er den Bedste
Som Idrætsmand blandt Folk i eders Land,
Saa troer jeg og, at I i Alt er kløgtigst
Og gjennemskuer hurtigst hver en Sag;
Jer skuffer Ingen let.

Uter.

I feiler storlig!
Jeg har en Ven; mod ham er jeg en Dverg.

Egbert.

Merlin?

Uter.

Just ham.

Egbert.

Hans Magt har jeg erfaret;
Dog maa jeg sige, om hans hoie Viisdom
Har jeg en grundet Tvivl.

Uter.

Hvorledes det?

Egbert.

Jeg hørte Tale om den store Seer;
Jeg sendte derfor Bud til ham og bad ham
Forkynde mig, hvordan jeg skulde døe.
Jeg fik til Svar: ved Ild.

Wulfstan.

Ja, det er vist nok;
Jeg bragte Budet selv.

Uter.

Nu, ja; hvad Mere?

Egbert.

Men jeg gad prøve ham. Jeg voved derfor
Ukjendt at gjøre selv Besøg hos ham —

Uter
(smiler).

Ja saa!

Egbert.

Og spurgte om den samme Ting
Og fik til Svar: ved Vand.

Uter.

Unægteligt —!
Det synes, Ild og Vand kan svært forenes.

Egbert.

Det gjorde mig begjærlig efter Mer:
Jeg sneg mig endnu engang paa en Udflugt
Ind over eders Grænse —

Uter.

I er dristig!

Egbert.

Veien til ham er kort, som I jo veed,
Og kun bevogtet af de steile Bjerge.
Jeg kom til ham, ukjendeligt formummet,
Og spurgte og fik Svar: du bliver hængt.

Uter.

Det lyder sært.

Egbert.

Vi har hos os det Ordsprog:
»Man døer kun een Gang«; og at jeg skal døe
Tre Gange, synes mig kun lidet troligt.

Uter.

Det synes, ja; og jeg forstaaer det ikke.

Conan.

Vogt eder foreløbig for den første.

Uter.

Straadød har han ialtfald ikke spaaet jer.

Egbert.

Nei; og jeg frygter ikke heller Braddød
Her af det Sindelag, I viser os.

Uter.

Og som jeg skulde troe, vi gjør med Grund!
I har jo ikke viist jer her som Fjender.

Egbert
(tørt).

I bød os ingen Leilighed dertil.

Wulfstan.

Nei, det er vist og sandt.

Egbert.

Men Dagen lider;
Brevskaberne, — det er paa Tiden nu
At see paa dem; er jert i Orden?

Conan
(reiser sig).

Ja.

Egbert
(reiser sig).

Forlad — et Øieblik! Find!

(Find, en lille, forvoxen Skikkelse, der har siddet uformærkt i Salens fjerneste Krog, kommer hen til ham.)

Hent de Horn,
Du veed —

Find.

Javel.

Egbert.

Som jeg har med herhid;

(Dæmpet og hurtigt.)

Lidt af dit Bryg i Bunden af det ene, —
Til *ham* — vær snild!

(Find bort; Egbert gaaer tilbage og sætter sig.)

Conan
(holder et Pergament i Haanden).

Her er Kong Uters Brevskab
Og Segl.

Wulfstan
(fremtager et lignende).

Til Gjengjæld har jeg her Kong Egberts.

(Begge Kongerne have taget Brevskaberne og overrække hinanden dem gjensidigt; de see derefter i dem. Mændene i den øvrige Del af Salen ere efterhaanden blevne mere høirøstede, og Uroen tiltager stadigt.)

Uter.

(hæver Stemmen).

Giv Lyd! Tilnød maa Gjæster blive drukne;
Men Værter maa det ikke!

Egbert

(ligeledes).

Vore Værter
Kan sove ud: men vi skal hænge fast
Paa Hestens Ryg: see til, I holder Maade!

(Uroen lægger sig.)

Uter

(træder ud paa Gulvet).

Vær Vidner Alle til, hvad her bestemmes.

(Seer i Documentet.)

Floden er Grænse; begge Konger love
At holde deres Undermænd i Tømme,
At Ingen overskrider den med Hærskjold.

Egbert

(seende i sit, er ligeledes staaet op fra sin Plads).

De Saxere, som alt er bosat her,
Tilsiges samme Ret, som Briter have.

Uter.

Hvad Skade nys er gjort paa Gods og Kvæg.
Vil man igjen erstatte efter Evne.

(Giver Conan Krevet; Egbert giver Wulfstan sit.)

Wulfstan.

Kongerne leve!

Alle.

Leve vore Konger!

(Find er traadt ind og staaer mellem Kongerne med et kunstigt forarbeidet Sølvhorn i hver Haand.)

Uter

(opdager ham).

Hvem har I der?

Egbert.

Min Svend, et kløgtigt Hoved. —
Kong Uter, naar Forlig hos os besegles
Eller et Løfte, som er særlig helligt,
Da er det Skik at tømme disse Horn,
Som jeg til dette Brug har taget med;

(Tager det ene; Uter tager det andet.)

Fyld dem for os!

Uter.

Bring hid en Kande Vin!

Conan

(som med et betænkeligt Blik har fulgt det Foregaaende, tager den Kande, som han før satte tilside, og træder hurtigt til).

Ved sligt et Horn er det en Ret for mig,
Og ingen Ringere, — at være Mundskjænk.

(Fylder Hornene helt.)

Uter.

Ei, for en Ufærd! Hvad er det for Vin,
Du skjænker, Conan? Det er Bærmen, troer jeg,
Af Fadet!

Conan.

Gud forlade mig min Synd!
Jeg bliver gammel og kan ikke see mer!

Tillad mig, Herre!

(Tager Hornet fra Uter. Til Egbert.)

Tilgiv! Jeg skal strax —

(Tager Hornet fra ham, gaaer hen til Vinduet og helder dem begge ud.)

Egbert

(vexlende et Oiekast med Find, idet Uter fjerner sig nogle Skridt.)

Det glippede; de er idag for kloge.

Conan

(kommer tilbage med Hornene).

Her, ædle Herrer! Nu er Feilen rettet.

(Giver dem hver et Horn og tager derefter en Kande ud af en Tjeners Haand. Til Egbert, idet han skjænker for ham.)

Et ædelt Bæger sømmer ædel Vin.

(Skjænker for Uter.)

Af dette, Herre, kan I roligt drikke.

Egbert.

Forbandet være den, som bryder Freden!

Uter.

Men signet den, som holder, hvad han svor!

(De tømme Hornene og give dem til Find, som fjerner sig med dem.)

Egbert.

Nu maa vi tænke paa at komme bort.

(Uroen ved Bordene er atter voxet; Uter gaaer op mod Baggrunden. Wulfstan træder hen til Egbert i Forgrunden.)

Egbert

(dæmpet).

Lidt drukne er de.

Wulfstan

(ligeledes).

Vore *synes* kun.

Egbert.

Maaske de Andre ogsaa ikkun synes.

Wulfstan.

Alting slaaer feil; kun *det* kan endnu prøves,
Vi før har aftalt som den sidste Udvei:
De sidde dækkede bag Bordet der;
Et aabent Angreb paa dem er umuligt;
Først naar vi reise os, kan Stødet føres.
Hver tager sin; giv Tegnet, naar I seer,
At vi er heldigt blandede.

Egbert.

Velan!

Wulfstan

(gaaer mod Baggrunden og raaber).

Til Opbrud nu!

Egbert

(til Conan i Forbigaaende).

Hvordan er Veiret ude?

Conan.

Det lyner, Herre, — lyner stærkt i Øst.

Egbert.

Jaja; vi smelter ikke for en Bløde.

(Alle have reist sig og komme frem fra Bordene; Briter og Saxer blande sig samtalende i tilsyneladende god Forstaaelse. Egbert, tilbagetrukken i Forgrunden tilhøire, følger dem med et spændt Blik.)

Egbert

(for sig).

Det er et Vovespil; de er os lige
I Mod og Kræfter som i Tal. Et Støvgran

Kan tynge Vægten til den ene Side.
Nei — end er det for tidligt —

Uter
(gaaer over mod ham).

Eders Heste
Er udenfor —

Egbert
(med synlig Uro).

Javist — det gjør mig ondt,
Vi alt skal skilles —
(Døren gaaer lydløst op; Eigra staaer paa Tærskelen.)
Alle Vætter!

Uter
(styrter hen imod hende).

Eigra!

Fjerde Scene.

De Forrige. Eigra fulgt af **to Terner** og en halv Snes **Bevæbnede.**

Wulfstan
(ved Siden af Egbert, der er vegen over mod venstre).

De er for Mange nu; det er ugjørligt.

Egbert
(for sig, stirrende paa Eigra).

End denne Haan tilsidst. At møde hende.
Den Eneste, jeg havde Lyst at eie,
Som var mig mer end Bretlands hele Folk!

Eigra
(gaaer frem, fulgt af Uter).

Jeg hilser jer, Kong Egbert.

Egbert

(uden helt at kunne fatte sig).

Tilgiv, Dronning!
Jeg vented ei at see jer her og vented
End mindre, at det Løfte skulde brydes,
Vi gav: at mødes her med lige Magt.

Uter.

Forlad! I dette er jeg uden Skyld.

Eigra.

Mig maa I lide paa. I gjorde saa,
Dengang I sendte

(Viser paa sin Arm.)

denne Guldring til mig.
I veed, jeg kunde let indhentet jer,
Ifald jeg havde villet.

Egbert

(stirrende paa hende).

Det er sandt.

Eigra.

Nuvel, saa se da heller ingen Trusel
I disse Mænd, jeg fører med mig her.
At I er tryg hos os, vil I erfare.

Egbert

(helt fattet).

I misforstaaer mig helt. Jeg frygter ikke,
Fru Dronning, eders Mænd: den Overmagt,
Jeg tænkte paa, var kun

(Bøier sig.)

jer selv alene.

Men vi maa bort nu.

(Vender sig og giver sine Mænd et Vink.)

Wulfstan

(nær ham, dæmpet).

Alt har været spildt.

Egbert

(ligeledes).

Jeg har et sidste Middel end tilbage.

(Høit, til Uter.)

Blot Eet endnu, Kong Uter, før vi skilles.

(Vinker ad Find, som kommer frem.)

I saae min Svend her; velskabt er han ikke;
Men paa hans Skuldre sidder der et Hoved,
Som ikke Manges kommer nær i Vid.
Find hedder han og er af fremmed Byrd;
Tillad, jeg gjør jer en Foræring med ham.

(Uter studser.)

Han kjender Urter og han kjender Stene
Og Fugleskrig og Stjerner, tyder Drømme
Og kan en Hoben underlige Kunster.

Uter.

Og I vil skille jer ved slig en Skat?

Egbert.

I veed, vi har kun liden Sans for Lærdom:
Vi bruge Sværdet og gaae lige paa.
Hos jer er han langt bedre paa sin Plads.

Uter

(til Find).

Nu, har du Lyst til Byttet selv?

Find.

Ja nok!
Jeg hører, at hos jer er mange Bøger.

Uter.

Det er der. Godt, saa bliv!
(Til Egbert.)
Og Tak for Gaven!
To Mænd af mine følge jer til Grænsen.

Egbert.

Behøves ei.

Uter.

For Ærens Skyld!

Egbert.

Jaja da.
Og saa for denne Gang Levvel!

Uter og Eigra.

Levvel!
(Egbert og Saxerne gaae; Alle uden Uter og Eigra følge.)

Femte Scene.

Uter, Eigra.

Eigra
(med et Udbrud).

Gud være lovet! Nu først aander jeg!

Uter
(omfavner hende).

Min Eigra! Jeg kan knap besinde mig

Endnu! Du kommer hid! Den lange Vei!

(Bebreidende.)

Og skjøndt du nys var syg!

Eigra

(smiler).

Hvad syg? Min Sygdom
Er jo dog den, hvoraf Alverden lever!

Uter

(henter en Armstol).

Sæt dig nu roligt her. Fortæl mig Alt.
Hvad er der hændet, siden jeg drog bort?
Hvad veed du om Forræderi af Egbert?

Eigra

(har sat sig; Uter staaer bag hendes Stol).

Mærked du Intet selv?

Uter.

Igrunden Intet.
Hans hele Færd var tillidsfuld og aaben;
Fast maa jeg lide ham imod min Villie.

Eigra.

Du er for god for denne Jord.

Uter.

Og du da?
For slet maaske?

Eigra.

Aa nei; men dog tilpas.

Uter.

Han er en Kjernekarl; i hver en Idræt
Er han en Mester. Det Forlig, vi slutted,

Var ogsaa ganske fordelagtigt for os,
Som Sagen engang staaer. — Men nu, lad høre!
Hvad var det for et Bud, som bragtes dig?

Eigra.

Du mindes, da du beiled til mig; Egbert
Var ukjendt hos os —

Uter.

Om jeg mindes det —!

Eigra.

Men i mit Hus var En i Ledtog med ham,
Hvis Flugt med Fjenden angav ham som skyldig.
Hin Mand, som havde været Egberts Tjener
Og atter fulgte ham af Frygt for Straf,
Da han drog bort, — han kom tilbage til mig,
Dreven af Anger —

Uter.

Hvad?

Eigra.

— og meldte mig,
Han havde været Egberts Kammersvend
Og hørt ham med Jarl Wulfstan drøfte Anslag
Mod dig.

Uter.

Af hvilken Art?

Eigra.

Han fatted ikke
Af Sagen mer end blot dens Hovedpunkt;
Men —

Uter.

Saa har han hørt feil.

Eigra.

Jeg troer det ikke.

Uter.

Eller — hvad veed jeg? — havt en anden Grund
Og løiet Egbert paa.

Eigra.

Det troer jeg mindst.

Uter

(smiler).

Du er for god for denne Jord! En Tjener,
Der løber fra den Ene til den Anden
Og skifter Herre, som han skifter Sko,
Han skulde ikke ogsaa kunne lyve?

Eigra.

I dette knap.

Uter

(som før).

Du tilgav ham det Gamle
Og lønned ham?

Eigra

(efter en Pause).

Maaske min Frygt var grundløs.
Tilgiv, min Husbond! men jeg blev saa angst.

Uter

(lader sin Haand glide over hendes Haar).

Og saa — fløi du herhid, min hvide Due.
At værge mig?

Eigra.

Om ikke for at værge, —
Ialtfald tænkte jeg — at døe med dig.

Uter

(med en pludselig Overgang til Alvor, langsomt og dæmpet).

Døe med mig, Eigra? Døe med *mig*? Og Barnet?

Eigra

(ligeledes).

Tilgiv mig det! Jeg tænkte kun — paa dig.

Uter

(kaster sig paa Knæ for hende og griber hendes Hænder).

Jeg altsaa! Jeg —!

Eigra

(forundret).

Hvad mener du?

Uter.

O, Intet!
Lad mig blot ligge her for dine Fødder
Og see dig ind i Øiet! Det, hvis Lys
Er Mer for mig end Livets!

Eigra.

Du seer glad ud,
Og du er ikke vred?

Uter

(stirrer vedblivende paa hendë).

Jeg er saa glad,
Jeg aldrig var, end ei den Dag, du gav mig
Din Ære og din Tro!

Eigra.

Hvad volder det?

Uter.

Blot, at du elsker mig!

Eigra.

Du tvivled om det?

Uter.

Nei, nei! Jeg tvivled ingentid derom;
Men —

(Lægger sit Hoved op imod hende.)

O, lad denne Drøm blot vare ved
Et Øieblik, og lad mig eengang hvile
Som den, en Bølge har slængt op paa Land
Efter et Skibbrud, og som Intet tænker
Uden det Ene: jeg er i Behold!

(Pludselig greben af en Tanke, reiser sig.)

Men Barnet, Eigra! Barnet! Du forlod ham!

(Gaaer urolig frem og tilbage.)

Eigra.

Drengen er sikker og i gode Hænder;
Senena vogter paa ham. Troer du ikke,
Ifald jeg havde seet et Sværd i Luften,
Jeg vilde kastet mig imellem det
Og den af jer, det trued?

Uter

(standser pludseligt).

Den af os —!
Du elsker *dog* os Begge lige høit?

Eigra.

Jeg kunde give Livet for jer Begge,
Hvad Mere vil du?

Uter
(med et Udbrud).

Nei! Hvad Mere vil jeg!
Jeg Daare! Fik jeg endnu ikke Nok!
(Kaster sig atter ned ved hendes Fødder.)
Bort, alle Spørgsmaal!
(Kysser hendes Hænder.)

Eigra.

Det er idel Gaader,
Du taler i; forklar mig dem engang!

Uter.

O, jeg har været pint af vilde Tanker,
Som ikke du kan fatte. — Siig mig blot,
— Det er et Indfald —: Hvis man havde sagt dig
Hin Dag, vort Barn blev født, at En af eder
Var Døden vis; men *mig* var Magten given
At frelse hvem af jer, jeg vilde vælge,
Kjøbe den Ene med den Andens Liv, —
Siig mig, hvad du da vilde følt derved!

Eigra
(smiler).

Jeg havde været rolig for mig selv
Og ikkun tænkt, hvor tungt det var for dig.
Mig ængster Døden ikke.

Uter
(studsende, reiser sig halvt).

Kan du mene —?

Eigra.

Jeg mener, at du havde valgt det Rette.

Uter.

Det Rette! Ja, hvad kalder du det Rette?

Eigra.

Dit Barn er Rigets Skjæbne; hvad er jeg?

Uter.

Mig er du Mer end den!

Eigra
(lægger sin Haand paa hans Hoved).

Men der er Noget,
Som hedder Pligt. Hvad er vi Fyrster for?
Hvi fødtes vi som ypperst blandt de Mange,
Der er os lige eller overgaae os,
Hvis ei den Pligt blev given os med Fødslen
At sætte Landets Velfærd over Alt?
Den Lov maa være skreven i vor Sjæl;
Hvis ei, saa lad os kaste Kronen bort
Og bede, den maa findes af en Bedre.

Uter.

Sandt, sandt!

Eigra.

I *dette* maa vi være størst;
Og stod i Alt vi ellers over Andre.

Desværre blot, ifald vi derved glemte
At være det i denne ene Sag.

(Pause.)

Uter

(dæmpet).

Jeg seer mig selv engang som den, jeg er.

Eigra

(bøier sig ned over ham og seer ham ind i Øinene).

Mig havde du ladt fare, — ikke sandt?

Uter

(tøvende).

Jeg *burde* gjort det; — om jeg *havde* gjort det —

Eigra

(blidt).

Du havde ogsaa gjort det, naar du burde.

Uter

(efter en Pause).

Du rammer haardt med dine bløde Hænder;
Alligevel — det gjør mig næsten godt.
Bliv ved at tale! Lad mig lære af dig!
Tænk dig, om samme Valg blev stillet dig,
Du skulde vælge mellem mig og Drengen —?

Eigra.

Mig kunde Valget ikke stilles saadan;
Saa klar blev aldrig Pligten her for mig.

Uter.

Nei, det er atter sandt! Om den kan tvivles;
Og om jeg vilde gjøre den til min,

Bøie min Villie, ville blot det Rette
Og underkaste mig i Alt af Pligt. —
Hvad var saa den? Selv fatter jeg det ikke.

Eigra.

Jeg heller ei. Dog troer jeg, hvor man tvivler,
Der lønner det sig bedst at ville det,
Hvori man veed, man offrer mest sig selv,
Og lægge Resten saa i Herrens Haand.

Uter

(efter en Pause, dæmpende Stemmen).

Offre sig selv, sin Stolthed, sine Drømme,
Sit Ønske, sit forfængelige Haab,
Og lade Gud om Resten, — du har Ret!
Det er til Slutning Alt, hvad man kan ville,
Hvor begge Lodder helt har samme Vægt.

(Pause. Reiser sig og gaaer i Tanker frem og tilbage. For sig.)

Hvad vilde jeg! Hvad har jeg havt for Tanker,
Som jeg maa blues ved! Hvad kan han for,
At han er elsket? Fødtes han mon ikke
Med samme Kongeret, som jeg forlanger,
Og med den samme Kongepligt, — engang?

(Nærmende sig Eigra.)

Siig mig, kom Budskab fra Merlin?

Eigra.

Det Bud:
Med Drengens Daab maa tøves, til han kommer.

Uter.

Godt; det skal skee. — Om nu jeg ikkun vidste,
Hvordan han lider —

Eigra
(har reist sig).
Han var sund og rask,
Da jeg drog bort.

Uter.
Med Børn kan skee Saameget;
Nu maa vi hurtigt hjem.

Eigra.
Imorgen, ja!
Inat maa hviles ud.
(Pause. Svag Torden, som fra nu af oftere lader sig høre.)
Det tordner, troer jeg.

Uter.
Ja, der er Uro udenfor som inde.

Eigra
(gaaer hen til ham og tager hans Arm).
Dit hele Væsen er idag saa selsomt;
Hvad er det nu?

Uter.
Det ængster mig, at Ingen
Af os er hos ham; jeg har ingen Ro,
Før jeg har seet ham sove trygt i Vuggen.

Eigra
(beroligende).
Det *gjør* han!

Uter.
Nei, — naar ei en Moders Øie
Er nær —

Eigra
(smiler).
Senenas er saa godt som mit!

Uter
(seer paa hende).
Det mener du?

Eigra.
Det mener jeg!

Uter.
For ham!
For mig erstattes dit ei af Senenas.

Eigra.
Thi du, — du elsker mig igjen!

Uter.
Ja, netop!
Og troer du ei, den Kjærlighed er størst,
Som man er To om, — større —

Eigra.
Hvad?

Uter.
— end den,
Som ikkun føles af den ene Part?

Eigra
(efter en Pause, lægger begge Armene om hans Hals).
Den sidste gjemmer mindst af Egennytte;
Kun Gud kan dømme, hvilken der er bedst.

Uter
(trykker hende heftigt op til sig. Pause. Med vaagnende Uro).
Nei! Du har Uret, Eigra! Jeg seer klart nu!
Det siger mig min Angst, min Skam, min Anger!

Men *er* det saa, — hjelp Gud! hvad kan jeg gjøre
Og haabe da for ham og for mig selv.
(Gjør sig fri af hendes Favntag.)

Eigra
(seer forbauset og bekymret paa ham).
Min Gud! Hvad fattes dig?

Uter.
Det knuger mig
Som Blyvægt — vidste jeg dog blot —
(Med et Indfald.)
Gudsdød!
Ja! det var muligt! — Sagde Egbert ikke,
Den Svend forstod sig paa —
(Kalder ud.)
Hei der!
(En Tjener viser sig i Døren.)
Kald Find!

Eigra.
Hvad vil du dog?

Uter.
Om det er gjørligt, vide,
Hvorledes det staaer til derhjemme.
(Tager sig til Hovedet.)
Faren
Er ikke overhængende endnu;
Naar den skal komme, er jeg Herre over;
Hvor kommer dog den Uro fra, jeg føler?

Eigra.
Du smitter mig med den.

Uter.
Fra du kom hid,

Har den forfulgt mig, og den voxer stadigt;
Det er, som denne Dag var skjæbnesvanger.

Eigra.

Saaledes har jeg aldrig seet dig!

Uter
(seer paa hende).

Nei;
Men jeg har aldrig tænkt de Muligheder,
Som netop nu —

Eigra.

Hvad mener du dog?

Uter.

Ting,
Jeg ikke *kan* fortælle — endnu ikke.

Sjette Scene.

De Forrige. Find. Tjenere og **Riddere**
(senere).

Uter
(til Find).

Kong Egbert sagde mig, at du var kløgtig?

Find.

Til Husbehov.

Uter.

Han sagde, du forstod dig
Paa skjulte Ting?

Find.

Paa en og anden, ja.

Uter.

Siig, kan du see, hvad Nogen foretager
Sig langt herfra?

Find.

Ifald I har en Ting
I eders Eie, som har tilhørt ham,
Kunde jeg muligt vise jer det.

Uter.

Ei!

(Til Eigra.)

Du har hos dig en Lok af Drengens Haar, —

(Viser paa en Armring, hun bærer.)

I Gjemmet der.

Eigra.

Til dette Brug, — o nei!
Befat dig ei med Sligt!

Uter.

Hvorfor dog ikke?
Merlin har viist mig Lignende.

Eigra

(viser paa Find).

Hans Kunst
Er ei den samme som Merlins.

Uter.

Hvad veed du?

Eigra.

Der gives baade hvid og sort Magi;
Der er en Lysets Trolddom og en Mørkets.

Uter.

Vor Hensigt gjør forbuden eller tilladt,
Siger Merlin. Min Hensigt er ei ond.

Eigra

(med en Haandbevægelse mod Find).

Men hans?

Uter.

Maa han forsvare. Giv mig Lokken!

Find

(smiler).

Tre Hovedhaar, Fru Dronning, er mig Nok.

(Eigra tøver.)

Uter.

Føi mig! Er hvert af Drengens Haar et Liv?
Vilde du ængstes vel for ti af mine?

Eigra.

I Guds Navn da!

Uter

(til Find).

Hvad Mer behøver du?

Find.

Kun Ild, en Hoben Gløder; Resten har jeg.

Eigra.

Ikke alene her med ham!

Find.

Fru Dronning,
Kald hele Følget, om I vil, at see det:
Det skader ikke. Jeg forlanger ikkun,
At Ingen udenfor maa komme Huset

Paa hundred Favne nær. Det gjælder Livet
For mig, hvis Nogen gjør det.

Uter.

Det skal skee.

(Gaaer til Døren og kalder ud.)

Hei der!

(Tjenere vise sig i Døren.)

Tag disse Borde bort! — De Stole
I Række her! — Kald Ridderne herind!

(Tjenerne bære Bordene ud og sætte en Del Stole i Scenens Mellemgrund, midterst et Par Armstole for Eigra og Uter, — Stoleryggene vendte mod Tilskuerne.)

Bring Ved! Tænd Baal paa Fliserne hisshenne!

(Tjenerne antænde et Baal i Baggrunden. Tordenrullen høres atter nu og da. Ridderne komme ind. Til Sidstnævnte.)

Tag Sæde her!

(Viser omkring sig; Ridderne indtage deres Pladser uden at sætte sig. Stolerækken dannes halvkredsformet, de to Stole i Midten ved et Mellemrum skilte fra de andre og noget fremskudte foran dem. — Til Tjenerne.)

Naar I er færdig, gaa;
Fjern jer trehundred Skridt fra Huset her;
Agt vel, at Ingen bliver i dets Nærhed,
Og ingen Anden kommer Stedet nær.
Har I forstaaet mig?

Tjenerne.

Ja, Herre.

Uter.

Godt.

(Tjenerne gaae; Uter og Eigra sætte sig, Ridderne derefter.)

Find

(gaaer hen og slukker alle Lys; Stuen oplyses kun svagt af Baalet, hvis Flammer efterhaanden synke sammen; Mørket bliver tættere. Han træder hen for Eigra.)

Min Dronning, faaer jeg det, hvorom jeg bad?

(Eigra giver ham det Forlangte.)

Conan.

Hvad skal her skee?

Find.

Et Skuespil for Kongen.

De ædle Herret beder jeg at tie
Til, hvad I faae at see. Det bringer Fare
For mig, hvis jeg forstyrres i mit Værk.

Uter.

Godt; vi skal være tause.

Find.

Saa giv Agt!

(Gaaer hen til Baalet, tager en Røgelseæske frem af sin Klædning, ryster Noget ud i Haanden og strækker den ud over Ilden. Fjern Tordenrullen.)

Phaleg og Bethor, Hagith, Aratron!
Tag, hvad jeg gav, og gjør, hvad jeg forlanger!

(En hvid Damp stiger op og vedbliver at hvirvle i længere Tid. Et Lysskjær viser sig i Baggrunden, som klarer op; man seer Hallen fra anden Akt, let sløret. Midt paa Gulvet sees Barnets Vugge staaende. Senena staaer bøiet over den med et betænkeligt Udtryk. Fra Stuens Baggrund nærmer sig langsomt en slank hvid, helt tilsløret Skikkelse med en Le i den ene Haand og et Timeglas løftet i den anden.)

Eigra

(med et Skrig).

Mit Barn!

Uter

(reiser sig).

Du store Gud!

Find

(skarpt).

Nævn ikke ham!

Vær stille! Sæt jer!

Eigra
(halvkvalt hviskende).

O mit Barn! Mit Barn!

(Uter synker sammen i Stolen. — Senena synes at fare op ved en Lyd; hun iler mod Baggrunden og aabner Døren for en Læge, som træder ind. Hun fører ham hen til Vuggen, hvor Døden staaer ved Hovedgjærdet; han bøier sig ned og ryster paa Hovedet. Senena vrider Hænderne i Fortvivlelse. Hun tager sig sammen og synes at fatte en Beslutning, strækker Haanden mod Himlen og gaaer resolut bort. Et Øieblik efter kommer hun tilbage, fulgt af en Præst i Ornat; Chordrenge ledsage ham, bærende Røgelsekar. Biblen, Guldfad og Kande; Terner følge efter, som ogsaa vise Tegn paa Sorg og Bestyrtelse. Skaren slaaer Kreds om Vuggen; Kvinderne knæle foran den med Ryggen mod Tilskuerne og dække den; Senena midt iblandt dem, puslende med Puderne og Teppet. Præsten staaer bag dem; han vinker ad Chordrengene, som helde Vand af Kanden i Fadet. Han strækker Haanden ud over Barnet, gjør Korsets Tegn og synes at tale; Senena seer gjentagne Gange op og nikker; derefter tager han med den ene Haand Vand af Fadet.)

Uter
(farer op og griber sig med begge Hænder til Hovedet).

Guds Blod! Hvad har de for?

Eigra.

De døbe Barnet!

(Stærk Torden.)

Find.

Saa ti, Forrykte! Livet staaer paa Spil!

(Lyset i Baggrunden slukkes langsomt ud under Ceremoniens Fortsættelse, og Synet forsvinder.)

I afbrød mig. I fik ei Enden seet.

Uter.

Ved alle Helgene! jeg har seet Nok!
Ja, det er sikkert: Livet staaer paa Spil!
Men hvis?

Eigra
(i Fortvivlelse).

Mit Barn! Mit Barn, som jeg forlod!
O Gud! hvad vil der skee?

Find
(tvært).

Vil I see Mere?

Uter.

Hvad Mere?

Find.

Mer, som angaaer eders Barn.

Uter.

Ja, see det maa jeg! Har du Mer, saa viis det!

Find.

Et Spand da frem i Tiden.

Uter.

Hvad? Et Spand —?
Han lever?

Find.

Det vil sees, ifald han møder,
Naar han bli'er kaldt. Men Taushed denne Gang!

Eigra.

Ja, ja! Vi skulle tie!

Find.

See da selv,
Om han er med, og om I kjende ham.

(Ryster atter Røgelse i Ilden; Dampen stiger paany som før. Baggrunden klarer op; man seer en aaben Plads, fyldt af en Folkemængde. Tilhøire sees en Baldachin med en Thronforhøining; paa Thronen ligger en Krone og et Sværd omvundne med sort Flor; Herolder med Flor om Stavene holde Vagt ved Thronen. Erkebispen, som staaer Thronen nærmest, tager et Øieblik Kronen fra denne, vikler den ud af Floret og viser den høit løftet for Folket; derefter lægger han den tilbage paa dens Plads. Adelsmænd trænge sig frem og kives; de række efter Kronen og forhindre gjensidig hinanden i at tage den. Med Eet skilles Skaren; Merlin træder frem; han er klædt som i Forspillet og bærer Guldkapslen med Kjeden paa Brystet; kun hans Haar og Skjæg ere helt hvide. Ved sin Haand fører han en slank Yngling i Guldmorsdragt, bærende paa Brystet den røde Drage. Han viser mystisk paa ham

og udpeger ham som den, hvem Kronen tilkommer. Uro og delte Meningsyttringer i Skaren, Adelsmændene true ad ham. Merlin paabyder Stilhed, idet han træder op paa Thronens Fodstykke og tager Sværdet. Han vinker; fra Baggrunden bære fire Mænd en tung Ambolt frem, som de sætte midt paa Scenen; Alle see til i spændt Forventning. Merlin drager Sværdet, løfter det med Odden vendt mod Ambolten lodret iveiret over denne og sætter det med et Stød fast i den, saa at det synker i til midt paa Bladet. Forbauselse rundtom. Han opfordrer med en Haandbevægelse hvem, der vil, til at drage det ud. Adelsmændene tage Mod til sig og prøve forgjæves med Tegn paa stor Forbittrelse; de Omstaaende spotte dem. Endelig synes Ingen at ville forsøge det mere; Merlin giver Arthur et Vink; han drager Sværdet ud med et raskt Tag. Merlin sætter Kronen paa hans Hoved; Adelsmændene bøie sig; Folket stimler sammen og kysser Arthurs Klædning.)

Uter

(der ligesom Eigra har fulgt Optrinet med stumt Spil og udtryksfulde Bevægelser, — først i Forfærdelse, men ved Arthurs Fremtræden med Henrykkelse, — men advaret af Find, hidtil ikke talt, udbryder):

Merlin! Trofaste Ven!

Eigra.

Gud signe ham!

(Lyset slukkes ud og Synet forsvinder.)

Uter

(udbrydende)

Faren er endt! Gud Herren være priset!

Find

(fortrædelig).

I jog det atter bort! I skulde tiet;
I havde faaet endnu Mer at see.

Uter.

Det var os Nok, vi saae.

Eigra.

Hvor smuk han var!
Og hvor han ligned dig!

(Helder sig over mod Uter og lægger sin Arm om hans Hals.)

Find.

Vil I see Mere?

Uter.

Ja, er der endnu Mere?

Find.

Tredie Gang
Kan det forsøges end, og ikke længer.
Men sværg mig saa ved det, der er jer helligst,
At tie til det Sidste; intet Ord
Maa komme over eders Læber nu.

Uter.

Ved Christi Kors, vi sværge det!

Eigra.

Vi sværge!

Find.

Saa see da nu, Aartier længer frem.

(Kaster atter Røgelse paa Ilden; Dampen stiger og vedbliver at hvirvle til Scenens Slutning. De Fleste af Ridderne ere alt sunkne sammen i Stolene og synes at sove; Uter og Eigra, siddende fremskudte og optagne af Synet, mærke det ikke. Tordenen ruller endnu svagt nogle Gange og synes at fjerne sig. Baggrunden klarer op, langsommere end de forrige Gange; Lyset er mindre stærkt og Billedet mere sløret. Kong Arthur sees siddende paa sin Throne med Dronning Ginevra ved sin Side, omgiven af Tafelrundens Ridderskare; Folkemængde danner Baggrunden. Tre Konger vandre op mod Thronen, efterfulgte af Krigere; Kongerne knæle ned for Arthur, tage deres Kroner af og række dem frem imod ham.
Eigra har ved Synet af Arthur givet sin Glæde tilkjende ved en uvilkaarlig Bevægelse; Uter rører sig ikke i sin Stol.)

Eigra
(pludseligt udbrydende).

Hvad er det dog? Hvad er det for en Luft
Herinde?

Find.

Tys!

(Synet blegner.)

Eigra.

Jeg gribes af en Træthed —
Hjelp!

(Seer sig om.)

Find.

Stille!

Eigra

(forfærdet).

Alle sove!

(Kaster sig ned foran Uter og griber ham i Armen.)

Uter! Husbond!

Find.

Endelig! Jeg er selv paa Nippet til
At faae Formeget af det!

(Griber en Brand fra Ilden, drager en Dolk og sniger sig hen imod dem.)

Eigra.

Uter! Vaagn!

(Vender Hovedet, seer Find nær og farer op med en sidste Kraftanstrengelse.)

Hvad vil du?

Find.

Bort!

(Løfter Dolken.)

Eigra

(griber ham om Armen).

Hjelp! Hjelp! Du Niding! Hjelp!

Find

(kjæmper for at rive sig løs).

Afveien!

Eigra.

Hjelp!

Find.

Skrig kun! det hører Ingen.

Eigra.

Djævel!

Find.

Afveien!

Eigra.

Ikke mens jeg aander!

(Støi og Lyd af Stemmer udenfor.)

Find

(kaster Branden og søger at gjøre sig løs).

Til Helved med dig! Er mit Arbeid spildt?
Tilside!

Eigra

(med kvalt Stemme).

Hjelp!

Merlins Stemme

(udenfor).

Mig gjælder intet Forbud!
Plads for Merlin!

Find.

Merlin! — Tag det da!

(River sig løs og fører et Stød mod hende.)

Eigra.

Skurk!

O Gud!

(Synker afmægtig sammen, idet Skridt høres udenfor. Find kaster Dolken, iler hen til Vinduet tilvenstre, svinger sig ud og forsvinder.)

Syvende Scene.

Eigra, Uter og **Ridderne. Merlin** fulgt af nogle **Tjenere. Eigras Terner** (noget senere).

Merlin

(standser indenfor Døren).

Alt mørkt og taust — hvad skeer her?

(Løfter Armen.)

Lys!

(Et blaaligt Lys falder ovenfra over Scenen.)

Ha! staaer det saadan!

(Lader Armen synke; Lyset forsvinder.)

En Tjener.

Gud i Himlen!

Merlin.

Fakler!

(Træder hen til Uter.)

Hvad er der skeet her? Slog min Kunst mig feil?

(Tjenerne komme med Fakler.)

Luk alle Vindver op!

(Til Ternerne, som komme.)

Hjelp eders Frue!

(Eigra løftes op paa en Løibænk, som Tjenerne bære frem.)

De sove Alle! Afmagt, — ikke Død —
Fru Eigra bløder!

(Bøier sig over hende.)

Lad mig see! Ja, rigtigt!

(Pause, mens han sysler med Eigra, som omringes af en Gruppe, medens to Tjenere ere beskjæftigede med Uter. Ridderne begynde at give Livstegn.)

Alt stemmer med, hvad jeg har forudseet;
Kun Eet er mig ufatteligt endnu;

Men om jeg selv har feilet, er det Mindste.

(Tager en Æske frem og giver Ternerne Anviisninger.)

Stryg Salven her paa Linet, som I bruge.

(Til en af Tjenerne.)

Det var en Dverg, Kong Egberts Tjener?

Tjeneren.

Ja.

Merlin

(vender sig mod Uter).

Daare, som aldrig adlød mine Bud!
Lad see nu, hvordan det staaer til! — Han vaagner!

(Uter viser Livstegn; Tjenerne løfte ham op.)

Konge, see op!

Uter

(halvbevidst).

Merlin! Hvor er jeg!

Merlin.

Vaagn!

Uter.

Hvad er der skeet?

Merlin.

Kom til dig selv! Vær rolig!

Uter

(pludseligt ved Bevidsthed, retter sig op og staaer alene).

Min Hustru! Eigra!

Merlin

(stiller sig mellem ham og hende).

Tag dig sammen! Tænk
Paa, hvad jeg sporger om, — paa intet Andet.
Hvad skete her?

Uter
(tager sig til Hovedet, søgende med Besvær).
Han lod os see — et Syn —
Barnet — i Vuggen — han var syg — Senena
Lod Præsten hente —

Merlin.
Ha!

Uter.
Han døbte ham.

Merlin.
Først nu er Alt mig klart: jeg feiled ikke.
Mindes du Mere?

Uter.
Nei.

Merlin.
Saa hør det da:
Du slumred ind med dine Mænd ved Seidkunst;
Din Dronning vaaged kun og kasted sig
Imellem dig og Morderdolken.

Uter
(med et Skrig).
Eigra!

Merlin
(holder ham fast).
Vær rolig!

Uter.
Slip mig! Pin mig ikke! Død!
Død! Er hun død?

Merlin.
Giv Tid. Jeg sagde jer,

At Slaget kunde undgaaes, *hvis en Anden,*
Som ei var denne Anden, ramtes af det.
(Løfter Guldkapslen med Uters Billede, som han bærer i Haanden.)
Det Billed bar jer Dronning ved sit Bryst,
Og det alene skyldes det, — hun lever.

Uter
(med et Glædesskrig).
Hun lever!

Merlin
(tvinger ham til at blive).
Rolig! Hun er rystet stærkt;
Und hende Ro. Vær tryg; lad hende sove,
Ifald hun vil, til Gry.

Uter.
Merlin —!

Merlin.
I maa!

Uter
(viser paa Billedet).
Du sendte hende det? Du vidste det?

Merlin
(kort).
Længst har jeg seet, at, som jer Moder sagde,
I denne gyldne Kjede hang jer Lykke.
Hvordan, forstaaer jeg nu. Blot har jeg troet,
Hos hende
(Viser mod Eigra.)
var jer Lykke bedst forvaret
I Farens Stund. — Nu er den overstaaet;
(Hænger Kjeden om sin Hals.)

Nu tager jeg igjen, hvad der er mit.

(Da Uter utaalmodig vender sig mod Eigra.)

Giv Tid dog!

Ottende Scene.

De Forrige. To Tjenere

(komme aandeløse ind).

Den Ene.

Herre!

Merlin.

Hør, hvad han vil melde.

Tjeneren.

Herre! Kong Egberts Liv er endt!

Uter.

Hvordan?

Tjeneren.

Vi fulgte ham til Floden; da vi kom der,
Var Broen tændt i Brand af Lynet, — Kongen
Sporede kjæk som altid Hesten frem;
Men midt paa Broen fængede hans Kappe;
Han svang sig rask i Vandet; mens hans Fod
Blev hængende i Bøilen, og der hang han,
Blev druknet, brændt og hængt paa samme Tid.

(Uter slaaer maalløs Hænderne sammen og vender sig mod Merlin.)

Merlin.

Som han fortjente, og som jeg har sagt ham.

(Pause. Ridderne ere efterhaanden vaagnede op, have reist sig og danne Grupper om Hovedpersonerne).

Uter.

Alt er mig som en Drøm! Merlin! — min Gud —
Men hende — hende ramte Slaget! Hende!
Hvorledes har du læst i dine Stjerner?

Merlin.

Ret har jeg læst, men sent, at Faren trued
Den af jer — *Trende,* hvem hun elsked mindst.

Uter
(overvældet).

Min Hustru! O min Hustru! — Og du taug?

Merlin.

Din Straf har du fortjent.

Uter.

Ved Gud! det har jeg!
Og endnu straffes jeg i denne Time!
Kom det saavidt, at jeg maa takke Himlen,
Fordi det ramte hende, ikke mig?
Den Kval maa blande sig i al min Fryd!
O, Skam og Skjændsel over mig, jeg Daare!
(Holder Hænderne for Ansigtet. Pause.)

En Terne.

Hun rører sig!

Den Anden.

Hun vaagner!

Uter
(kaster sig for hendes Fødder).

Eigra! Eigra!

Eigra
(halvbevidst)

Hvem kalder?

(Reiser sig overende.)

Uter.

Eigra! Det er mig!

Eigra
(famler efter ham).

Min Husbond!

(Farer pludseligt op; Ternerne understøtte hende.)

Drømte jeg? *Var* det Drøm?

(Føler med et forvildet Udtryk paa sit Bryst.)

Uter
(har reist sig med hende).

Du drømte ikke!
Faren er ovre! See dig om!

Eigra
(seer omkring sig).

Merlin!

Uter.

Elskede! Han har frelst os!

Eigra
(nikker med et Smil).

Jeg forstaaer det!

Merlin.

Nei, ikke jeg. Men siig mig Eet, Kong Uter!
I mindes, da vi drøfted denne Sag:
Fik I saa Rede paa, hvis Kjærlighed
Der er den største, — Moderens til Barnet
Eller en Hustrus til sin Mand?

Uter.

Merlin!
Det hverken veed jeg eller vil jeg vide!

Eigra

(der nu staaer helt opreist alene, smiler).

Maaske, min Husbond, traf du dog det Rette.

Uter

(i stærk Bevægelse, knæler for hende og griber hendes Haand).

Hvad?

Eigra

(lægger den anden paa hans Hoved og seer ham ind i Øinene).

At, hvor den er fælles, er den størst.

Teppet falder.

LAUS DEO.

N. P. LERCHES
BOGBINDERI

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PTB
0041281

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 10 01 06 003 1